

# Giới thiệu Những Mảnh Vụn Vỡ

**Thể loại:** ngược, sủng, ngôn tình, H Loạn luân hai anh em không cùng huyết thống. Tổng tài ác ma, độc sủng em gái nhỏ. Nữ chính bị hành xác thể thảm. Nam chính máu lạnh, tuyệt tình.

Câu chuyện xoay quanh hai nhân vật chính dù yêu nhau nhưng lại ngược nhau đến đau lòng:

Sở Thanh: 20 tuổi, xinh đẹp, tính nghịch hay quậy phá anh. Bố mất sớm, mẹ cô đi thêm bước nữa với cha anh và từ đó cô chính thức có thêm người ANH TRAI không cùng huyết thống.

Mạc Hàn: 27 tuổi, cao ngạo, lạnh lùng, gây dựng công ty riêng từ năm 23 tuổi và đạt nhiều thành quả đáng nể. Mẹ anh thì tai nạn qua đời được hơn 10 năm bố anh mới tính đến chuyện đi bước nữa với mẹ cô. Anh là một người cực kì cưng chiều cô EM GÁI nhỏ không cùng huyết thống kia vì...

Bạn đang đọc truyện *Những Mảnh Vụn Vỡ* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 1: Chính thức thành anh em

Sở Thanh: 20 tuổi, xinh đẹp, tính nghịch hay quậy phá anh. Bố mất sớm, mẹ cô đi thêm bước nữa với cha anh và từ đó cô chính thức có thêm người ANH TRAI không cùng huyết thống.

Mạc Hàn: 27 tuổi, cao ngạo, lạnh lùng, gây dựng công ty riêng từ năm 23 tuổi và đạt nhiều thành quả đáng nể. Mẹ anh thì tai nạn qua đời được hơn 10 năm bố anh mới tính đến chuyện đi bước nữa với mẹ cô. Anh là một người cực kì cưng chiều cô EM GÁI nhỏ không cùng huyết thống kia vì...

Hôm nay là buổi gặp mặt nhỏ của hai bên gia đình, cũng không có ai chỉ có ba anh, mẹ cô, anh và cô. Ba anh và mẹ cô có vẻ tình cảm rất tốt, ngồi cạnh nhau trò chuyện rất vui vẻ, hạnh phúc. Còn về cô và Mạc Hàn ngồi đối diện với nhau chỉ nhẹ đưa mắt liếc nhìn cũng chẳng nói với nhau một lời.

- Thanh Thanh con năm nay 20 hiện đang học trường gì vậy? - Mạc Vương (ba anh) lên tiếng hỏi cô cười hiền nhìn.

- Dạ con đang học tại Đại học Kinh tế S thừa dư. - Cô cười đáp lại, ánh mắt khẽ liếc sang Mạc Hàn. Vì ANH TRAI này của cô có vẻ trầm mặc ghê ghớm nhưng không sao chỉ cần một thời gian cô không tin người vui vẻ, hoạt bát, năng động như cô đây lại không thể cảm hoá được tên ANH TRAI cao ngạo kia.

- Đại học S sao? Cũng khá tốt đấy. Sau này con muốn vào bộ phận quan hệ giao tiếp của công ty ta không? Ta thấy con rất hợp. - Mạc Vương

- Không cần thiết. Công việc của Tiểu Thanh sau này con sẽ lo. Không cần phải làm việc tại phòng PR. Không có tổ chức. - Anh về mặt lạnh lùng nói anh mắt nhìn cô sâu hun hút. Ai mà nghĩ được anh đang nghĩ cái gì.

- Em có gì mà không có tổ chức kia chứ? - Cô cúi lên lườm anh một cái. Dám kêu cô không có tổ chức, anh đúng là có mắt không trông.

- Anh trai à, Sở Thanh em có đầy đủ tố chất để làm một nhân viên mẫu mực của phòng PR. Em giao tiếp rất tốt, Tiếng Anh thì không thành vấn đề. Không những thế em còn biết cả tiếng Pháp, Trung, Nhật,... Khuôn mặt cũng rất ưa nhìn hay có thể nói là rất xinh đẹp và khả ái... - Sở Thanh cứ ngồi đó thao thao bất tuyệt nhìn anh mà chứng minh cô rất xứng đáng.

Ông Mạc Vương và bà Yên Như Tuyết ( mẹ cô) cùng nhìn cô cười còn phía anh thì chỉ trao cho cô một nụ cười nhẹ.

- Em có phải là quá tự luyện rồi không? - Nghe cô nói như thế rồi mà anh vẫn còn nói cô là tự luyện thực tức chết cô rồi mà.

- Vậy anh thử nói em xem chỗ nào không xứng? - Cô mở to mắt bĩu môi nhìn anh.

- Tất cả đều không hợp. - Anh đáp cho cô một câu nghe mà vô lý hết sức. Anh trai chết tiệt dám khinh thường lão nương, ta đây nhất định không tha cho anh.

Bữa cơm gặp mặt diễn ra rất vui vẻ và đầm ấm. Anh ngồi một lúc sau đó nhận được cuộc gọi từ thư kí nên đã chào mọi người rồi đi luôn.

- Anh trai yêu quý đi cẩn thận nha. Lần sau gặp lại nhất định sẽ mời anh một ly. - Cô cười hà hà nhìn anh. Lần sau nhất định lão nương sẽ chuốc say anh.

Sau bữa cơm cô về kí túc mà không về nhà vì mai cô còn phải làm bài kiểm tra cuối năm nữa. Sau đợt kiểm tra này về sau chắc sẽ nhẹ nhàng hơn rồi. 2 tuần dòng ở kí túc ôn bài rồi lên lớp làm kiểm tra cơ thể cô có vẻ mệt mỏi rồi cũng gây đi mấy căn thị. Cô định bắt xe buýt về nhà nhưng vừa ra đến cổng trường đã thấy xe anh ở đó.

Nam thần này khiến nữ sinh trong trường điên đảo. Áo phộc phẳng phiu, tóc vuốt ngược ra sau, đeo kính dâm, khoanh tay trước ngực tựa vào cửa xe.

Thấy anh cô liền vui vẻ chạy tới cười cười nói nói.

- Chào anh trai yêu quý. Lâu lắm không gặp anh càng ngày càng bảnh nha. - Sở Thanh cười đánh vào tay anh một cái hệt như đứa trẻ.

- Lên xe đi. Em đúng là nhiều lời. - Anh mở cửa xe tổng cô vào rồi ra ghế lái.

- Em không biết thắt dây an toàn nữa sao? - Anh vào xe thấy cô vẫn ngơ ngơ ngác ngác nhìn ngắm xe anh. Ngồi xe anh thực thoải mái a rất dễ chịu.

- Có đâu tại em đang mãi nhìn xe thôi. Xe anh đẹp thật đấy. - Cô cười nhìn anh tay loay hoay thắt dây nhưng cùng lúc đó anh vươn tay thắt dây cho cô.

Lần đầu tiên anh quan tâm tới người khác như vậy.

- Cảm ơn anh. - Sở Thanh cười ngây ngô nhìn Mạc Hàn.

- Nếu thích có thể tặng em một chiếc. - Anh nhìn cô

- Không cần đâu anh. Em đâu viết đi xe. - Cô cười trừ.

- Muốn đi ăn chứ? Dạo này em gầy quá đấy. - Mạc Hàn nhìn cô. Đúng là cô đã gầy hẳn đi so với lần gặp anh hôm ăn cơm.

- Chỉ cần là anh mời bạn đến mấy cũng ăn. - Sở Thanh cười cười nhìn anh đầy gian ý. Hôm nay nhất định lão nương sẽ chuốc say Mạc Hàn anh.

- Được. Sau này em dám từ chối nhất định sẽ xử lí em. - Anh nhếch môi nhìn cô thích thú.

Bạn đang đọc truyện *Những Mảnh Vụn Vỡ* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 2: Bước 1: Giăng bẫy

Chiếc xe thể thao của Mạc Hàn nhanh chóng rời đi. Ngồi trên xe, Sở Thanh không ngừng sờ lên xe xem xét cấu trúc, chất liệu... quả thực là đồ tốt.

Anh quay sang nhìn cô, hơi cau mày. "Sao cô gái này lại có ở đâu ra cái tính tò mò như thế?" Anh suy nghĩ rồi lên tiếng:

- Tiểu Thanh, em muốn ăn ở đâu?

- Đương nhiên là ăn nhà hàng rồi. Không phải anh rất nhiều tiền sao? Bao em lần đầu chắc cũng không phải là đi ăn phở hay cơm bình dân đâu nhỉ? - Sở Thanh nhanh nhẩu.

Ánh mắt anh liếc cô một cái, vẻ rất thích thú. Cô gái này quả thực rất thẳng thắn.

- Dì nói rằng tối đi không về. Dì qua với ba để chuẩn bị cho lễ cưới ngày mai. Em ở nhà bên đó một mình có ổn không? - Anh vẫn tập chung lái xe chỉ nhìn cô qua gương chiếu hậu.

- Mẹ qua ở với dượng sao? Em ở một mình không sao. Nhanh vậy, mai đã là đám cưới rồi em còn chưa kịp chuẩn bị gì nữa. - Cô nói có vẻ hơi buồn vì mẹ đám cưới xong sẽ qua ở chung với dượng còn cô thì phải ở một mình quả thực rất buồn. - Haizzz! - Cô thờ dài khiến Mạc Hàn chú ý.

- Nếu biết hôm nay mẹ qua với dượng luôn thì em đã về nhà từ hôm qua, ít nhất còn được ngủ bên mẹ một đêm. - Ánh mắt Sở Thanh lại có chút đượm buồn. Biết sớm buồn như vậy nhất định sẽ không cho mẹ tái hôn, cả đời ở bên mẹ thì tốt biết mấy.

- Không sớm thì muộn em cũng sẽ quen với việc xa di thôi. Cũng lớn rồi mà, có nhất thiết phải buồn vậy không? - Anh hơi cau mày khi thấy cô có chút buồn. Thực sự không muốn thấy cô gái này buồn một chút nào cả. Cảm giác rất khó chịu.

- Anh nói không sớm thì muộn? Anh có biết là em ở với mẹ 20 năm này chưa một lần cảm thấy bị bỏ rơi không hả? Anh nói như thể một, hai ngày là có thể quên được ấy. Giờ đây lại phải xa, không còn được cưng chiều, quan tâm nữa. Anh phải biết là rất, rất cô đơn đấy. - Cô nghe anh nói mà thấy bức mình liền quay ra chửi cho anh một trận cũng không quên trêu chọc anh. - À mà con người trầm mặc như anh thì chắc cũng không hiểu được đâu ha?

Anh khẽ nhếch môi, mắt hơi khép lại nhìn về mặt tức giận kia của cô mà trong lòng cũng thấy buồn cười.

- Đúng vậy. Anh có bao giờ nhận được tình cảm đó đâu mà hiểu được. Hay em thử đối tốt với anh như vậy biết đâu... - Hai từ "đối tốt" Của Mạc Hàn lại mang đầy ẩn ý mà cô gái đơn giản như Sở Thanh làm sao có thể hiểu được cái tầng nghĩa sâu xa đó. Cũng chỉ hiểu là sự quan tâm của em gái dành cho anh trai thôi.

- Được thôi! Sờ Thanh em đây sẽ thay đổi hoàn toàn con người anh. Haha. - Cô cười rất ngây thơ mà không biết rằng trong lòng ai kia đang với mừng vì con mồi là cô bị sập bẫy.

Chưa hết buồn gương mặt nhỏ xinh xắn của cô lại chảy dài than thở:

- Biết thế ngày từ đầu em không cho mẹ tái hôn thì bây giờ có phải là được ở bên bà rồi không. Lại còn đám cưới nữa phải đi chuẩn bị thực sự mệt mỏi chết mà.

Mạc Hàn phải bật cười vì cái vẻ đáng yêu kia của cô.

- Được rồi tiểu thư em không thấy mệt khi này giờ cứ lái nhai mãi sao? Vui lên, ăn xong anh sẽ dẫn em đi mua đồ chuẩn bị cho ngày mai. - Anh đồ dành cô.

-Ai lái nhai chứ. Em chỉ là hơi buồn thôi nhưng vì tấm lòng thành kia của anh em sẽ vui haha. - Sờ Thanh ngày lập tức cười nói vui vẻ.

Cô là con người cực kì đơn giản, đang buồn liền có thể vui ngay được. Đơn giản cô nghĩ "Cứ lúc nào cũng giữ nguyên một trạng thái thì cuộc sống đúng là buồn chán. Con người lúc nào cũng phải có thăng - trầm thì cuộc sống mới ý nghĩa. " Và cô cũng sống ý như vậy nên cuộc sống lúc nào cũng cảm thấy hạnh phúc.

Chiếc xe thể thao màu bạc dừng lại tại một nhà hàng sang trọng bậc nhất thành phố. Cô trong xe nhìn ra mà phải trố mắt. Không ngờ nhà hàng này lại thay đổi nhanh như vậy. Mới vài năm từ khi cô tới đây lần đầu cũng mẹ nó cũng không được đẹp như vậy mà bây giờ lại trở nên thu hút lạ thường. Nhưng trên hết đồ ăn ở đây đặc biệt ngon.

Mạc Hàn nhìn cô mà không khỏi nở một nụ cười nhẹ. Đúng là đang yêu mà.

-Xuống xe. - Anh từ bao giờ đã xuống xe chạy ra mở cửa xe cho cô.

Chẳng biết từ bao giờ ánh mắt của những người xung quanh lại đổ dồn vào chiếc xe thể thao của anh. Rồi thì nhau bàn tán.

- Này kia không phải Mạc tổng sao? Đúng là đẹp đến say lòng mà. Nhưng mà anh ấy đang mở cửa xe cho một cô gái. Chẳng lẽ là bạn gái sao?

-Tôi nghĩ không phải đâu. Cô gái kia chẳng có chút gì nổi bật, người như Mạc tổng chắc chắn không thích.

Mọi người thì nhau bàn tán về anh và cô nhưng có vẻ cô gái ngây thơ kia của chúng ta lại không hề hay biết gì mà vẫn với tươi cười cười nói nói. Riêng Mạc Hàn thì không cần nói chẳng có gì có thể qua mặt được anh. Hơi cau mày, anh không thính những ánh mắt kia chút nào

Bạn đang đọc truyện *Những Mảnh Vỡ* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 3: Uống say

Bước vào nhà hàng, nhân viên đều cúi đầu chào anh. Chủ nhà hàng thấy anh thì lập tức chạy lại:

- Mạc Hàn, hôm nay lại hứng thú đến nhà hàng của tôi sao?

Lạc Minh: 26 tuổi, chủ nhà hàng lớn nhất ở Bắc Kinh. Là bạn thân của Mạc Hàn, tính tình ôn nhu, dễ gần mà còn đẹp trai.

- Đây là bạn gái cậu sao Mạc Hàn? - Lạc Minh nhìn sang cô nở một nụ cười thân thiện.

- Em gái. - Anh vẫn giữ dáng vẻ cao ngạo, lạnh lùng ấy.

- À là cô em gái mà cậu nói đề ở trong lòng đó sao? Ha ha, quả thật dễ thương nha. - Lạc Minh tự nhiên cười nói khiến ánh mắt ai kia hiện lên tia tức giận nhìn cậu lăm cậu chột dạ.

- Từ bao giờ cậu trở lên nhiều lời như vậy?

- Em gái đề ở trong lòng là sao thế ạ? - Sờ Thanh thắc mắc nhắc lại câu nói của Lạc Minh.

- Lời cậu ta nói, cứ coi như gió thoảng qua tai, không cần bận tâm. - Trở lại dáng vẻ cao ngạo ban đầu, anh bước về phía thang máy.

- Cậu đang xem thường tôi đấy sao? -Lạc Minh

- Tốt nhất cậu nên cầm miệng rồi đi làm việc của cậu đi. - Mạc Hàn đưa ánh mắt hăm dọa về phía Lạc Minh.

- Được rồi. Không làm phiền hai người nữa. Gặp lại sau nhé em gái. - Lạc Minh chào cô xong liền bỏ đi.

- Anh ấy là chủ nhà hàng này sao? - Sau khi Lạc Minh rời đi, Sở Thanh quay sang nhìn Mạc Hàn vẻ rất ngạc nhiên.

- Đúng vậy. - Anh nói rồi bước vào thang máy, cô cũng leo đèo đi theo.

- Anh ấy giỏi thật nha. Trẻ như vậy đã làm chủ nhà hàng lớn. - Cô vẫn không khỏi khâm phục Lạc Minh.

- Cậu ta thì có gì chứ. Đây cũng chỉ là một nhà hàng bình thường. - Anh nói tới bốn chữ "Nhà hàng bình thường" Có phải là đang quá hạ thấp nhà hàng nổi tiếng này hay không?

- Nhà hàng lớn như vậy, đồ ăn ngon như vậy mà anh còn chê là bình thường, có phải con mắt anh có vấn đề? - Cô cau mày nhìn anh. Không phải là anh bao nhiêu năm vang danh, đứng trên tất cả nên bây giờ cái gì cũng trở lên bình thường trong mắt anh đấy chứ? - Làm ông chủ nhà hàng lớn thích thật đấy. Có thể thỏa thích ăn uống. - Cô mơ mộng.

- Em thích đến vậy sao? - Mạc Hàn nhìn sang cô.

- Đương nhiên. Làm chủ nhà hàng như vậy thì cả đời không lỡ chết đói. - Cô cười tươi nhìn anh.

- Nếu em muốn sau này có thể trở thành bà chủ của nhà hàng lớn bên Pháp. - Anh vuốt nhẹ mái tóc cô.

- Không phải nhà hàng nổi tiếng nhất Pari đó chứ? Nghe nói ở đó rất ngon nha. - Cô nghe thấy nhà hàng lớn liền mờ tỏ mắt.

- Không sai. - Anh khẽ nhếch môi.

- Wow. Anh là chủ nhà hàng đó sao? - Cô nắm lấy cánh tay anh ngạc nhiên tột độ.

- Đúng vậy.

- Thích thật đấy. Sau này sẽ sử dụng danh nghĩa em gái mà thường xuyên tới nhà hàng anh ăn miễn phí. Ha ha. - Cô cười thích thú.

"Không cần dùng danh nghĩa em gái đó. Em tốt nhất lên dùng danh nghĩa vợ anh mà sử dụng tất cả của anh." - Anh suy nghĩ nhìn cô rồi khẽ cười.

Vào phòng ăn trên tầng 3, nơi đây khá yên tĩnh, khung cảnh cũng rất đẹp, anh kéo ghế cho cô ngồi rồi sang ngồi đối diện với cô.

Sở Thanh nhìn xung quanh mà không ngừng khen ngợi khiến người đối diện nhìn cô chăm chú hơn. Ngồi một lúc đồ ăn cũng được mang lên, hương vị rất hấp dẫn.

- Thơm thật đấy. Thịt bò ở đây rất tươi nha. - Cô nhìn đĩa Bò Bít Tết trên bàn.

Anh từ bao giờ đã cắt nhỏ miếng bò của mình rồi đổi cho cô.

- Em lo ăn đi. Đừng khen nữa. - Anh nhìn cô.

- Cảm ơn nhé anh trai. - Cô nhận lấy đĩa của anh và thưởng thức. Ngay sau đó một chai sâm banh đắt tiền được mang lên.

Cô nhìn chai sâm banh mà trong đầu hiện lên ý tưởng, hôm nay sẽ chúc say tên anh trai kia vì lần trước dám chọc tức lão nương ta đây.

- Đổi cho tôi rượu nặng. - Cô nhìn sang người phục vụ nói.

- Sao lại rượu nặng? - Anh cau mày nhìn cô.

- Hôm nay nhất định sẽ cùng anh uống vài ly. - Sở Thanh nhìn anh cười.

- Mai là đám cưới ba với dì. Em còn muốn uống sao? - Mạc Hàn đưa mắt về phía cô.

- Anh yên tâm đi tửu lượng em tốt lắm. Không say đâu. Ha ha. - Cô xua xua tay.

Anh không nói thêm gì ngay sau đó phục vụ mang lên một chai rượu loại nặng. Cô rót cho anh một ly.

- Nào anh trai. Em kính anh một ly. - Cô đưa ly rượu tới trước mặt Mạc Hàn.

Sau đó cả hai vừa uống vừa nói chuyện. Anh thì đương nhiên tửu lượng tốt hơn cô, còn biết giữ mình không như cô tửu lượng quá kém, vừa uống vài ly đã thấy say vậy mà còn cố tình mời anh uống tiếp.

- Mạc Hàn chúng ta cạn ly. - Cô đưa ly rượu lên rồi uống. Sau đó lại tiếp tục rót một ly.

- Đủ rồi. Em say rồi anh đưa em về. - Anh cướp ly rượu trên tay cô. Rồi đỡ cô dậy.

- Mặc Hàn em chưa có say mà. - Cô nói như một đứa trẻ, vùng vằng trong lòng anh.

- Yên nào. Em hư quá rồi đấy. - Mặc Hàn nói rồi bế phốc Sở Thanh lên. Cô trong lòng anh không chịu yên lên mà còn lải nhải linh tinh khiến mọi người chú ý. Thật mất mặt.

Bạn đang đọc truyện *Những Mảnh Vụn Vỡ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 4: Mẹ sao lại đẹp trai thế này (H)

Mặc Hàn bế cô ra xe rồi nhanh chóng đưa cô về nhà. Trên xe, cô liên tục lải nhải không ngừng.

- Mặc Hàn... uống với em... Mặc Hàn... anh nghe em nói đây... - Sở Thanh nằm trên ghế sau ngồi phất dậy, chỉ tay về phía anh trong tình trạng vẫn còn đang say. - Anh... sau này... không được làm khó mẹ em. Anh... không được xem thường bà. Anh mà đối xử tệ bạc, dù anh có là Mặc tổng thì nhất định em không tha cho anh đâu biết chưa? Sẽ giết anh đấy... giết đấy... - Cô là người đầu tiên dám chỉ tay vào mặt anh nói sau đó liền lăn ra ghế ngủ.

Hành động nhỏ của cô đều được anh thu vào tầm mắt. Cô thực sự là rất dễ thương khiến anh một chút cũng không cảm thấy khó chịu. Nhìn đáng vẻ cô qua gương chiếu hậu anh chỉ nghĩ yêu:

- Đồ ngốc.

Xe anh nhanh chóng đã dừng lại ở Gara nhà cô. Nhẹ nhàng bế cô ra khỏi xe rồi lên nhà, cô khẽ rúc đầu vào lồng ngực anh. Nhẹ nhàng đặt Sở Thanh xuống giường thì cô lại ôm lấy cổ anh kéo xuống.

- Mẹ à... mai mẹ kết hôn rồi, ở bên dương nhất định không được quên con gái đầu nha. Mẹ yên tâm đi... con sống một mình sẽ tự lo cho bản thân, sẽ không để mẹ lo lắng đâu. Mẹ chỉ việc sống tốt là được. Còn về Hàn Ca nếu anh ấy có làm khó mẹ thì nói với Tiểu Thanh, con nhất định sẽ đánh cho anh ấy một trận. Mẹ à... con yêu mẹ. - Cô cứ ôm chặt lấy Mặc Hàn mà thì thầm. Cứ ôm anh rồi rúc rúc vào lồng ngực săn chắc của anh. Nghe cô gọi anh là mẹ lúc đầu còn thấy một khối đen u ám bay xung quanh đầu anh, nhưng sau lại thấy cô đáng yêu.

- Tiểu Thanh ngoan mau ngủ đi.- Anh vuốt nhẹ mái tóc cô rồi đặt cô nằm xuống nhưng cô kiên quyết không chịu buông anh ra:

- Mẹ... ôm Tiểu Thanh đi mẹ. Cho con ôm mẹ chút thôi.- Nói rồi cô càng siết chặt anh hơn, anh thấy thế cũng không muốn buông cô ra, nhẹ nhàng ôm cô vào lòng, hôn nhẹ lên tóc cô. Được một lúc thì cảm thấy phần ngực mình qua lớp áo sơ mi có một bàn tay không chịu an phận. Cô đang trên ngực anh ngắt hoa, dục vọng anh đang bị bàn tay nhỏ kia kích thích.

Anh cúi xuống nhìn bàn tay hư hỏng của cô hơi cau mày. Gỡ bàn tay nhỏ của cô anh đặt cô xuống giường thì lại nghe tiếng cô:

- Ừm... Nóng quá... -Cô khó chịu tiện tay cời chiếc váy trên người xuống.

Thân hình trắng trẻo, nuột nà cô hiện ra cũng là lúc anh quay lại nhìn. Cô trước mặt anh bây giờ chỉ còn lại bộ đồ lót màu hồng phấn. Bầu ngực phập phồng theo hơi thở sau chiếc áo ngực. Đứng là đốt mắt người nhìn a. Anh nhủ vậy trước thân hình cô. Nếu không phải cô đang say thì đây chính là câu dẫn anh. Hóa dục trong anh đang lớn dần.

- Mẹ à... cho con đi với...- Cô loạng choạng bước tới phía anh. Chân đi không vững ngã xuống sàn nhà may mà có anh đỡ được, cô nhìn anh cười ngây ngô:

- Cảm ơn mẹ... - Cô hôn nhẹ lên má anh - Mẹ à... sao... hôm nay lại thấy mẹ đẹp trai như vậy? - Vuốt ve khuôn mặt tuấn mỹ của anh cô thì thào.

Hành động và lời nói của Sở Thanh bây giờ đúng là đưa dục vọng của Mặc Hàn anh lên đến đỉnh điểm.

"Tiểu Thanh... thực sự đã kiềm chế để không ăn em nhưng là em cố tình câu dẫn anh. Vậy Mặc Hàn này sẽ nhận." Anh nhìn cô trong lòng, suy nghĩ rồi nhẹ nhàng hôn lên đôi môi nhỏ của cô, tách hai hàm răng của cô anh đưa lưỡi vào bên trong khuấy đảo vài vòng, cắn mút đôi môi mọng đỏ rồi lại đưa lưỡi vào treu ghẹo chiếc lưỡi nhỏ ướt át của cô. Trong cơn say, cô cũng chỉ nhẹ nhàng đáp lại nụ hôn cuồng nhiệt kia của anh. Anh cắn mút đôi môi Sở Thanh đến sưng tấy. Cảm giác không khí như dần mất đi, cô đẩy anh ra. Anh luyến tiếc rồi mới cô còn không quên cắn nhẹ. Tiếp tục anh liếm nhẹ vành tai khiến cô rùng mình. Nhanh chóng chuyển xuống cổ rồi xương quai xanh, đi đến đâu đều để lại vết xanh tím mê người.

Chiếc áo ngực đã bị anh cởi phăng từ lúc nào. Bàn tay không yên phận mà nhẹ nhàng xoa nắn cặp bông căng tròn của cô. Bế cô đặt lên giường, anh cúi xuống hôn lên cặp bông của cô rồi cắn mút một bên, một bên thì xoa nắn. Hạ thân nhảy cảm của cô cũng đã trở nên ướt át. Cô bước một bị anh làm cho kích thích trong cơn say Sở Thanh khẽ rên:

- Ừm... a... nóng...

Chiếc quần lót cũng bị anh cởi bỏ từ lúc nào. Anh rời cơ thể cô, cởi hết đồ trên người. Hạ thân bị dục vọng đưa lên cao cũng đã trở lên cương cứng. Đưa cự long tới trước cửa huyết cô nhẹ nhàng ra vào. Là lần đầu nhưng chắc do men rượu cũng làm giảm nhẹ cơn đau của cô. Nhanh chóng một thứ chất lỏng màu đỏ lẫn với dịch thủy theo từng bước ra vào của Mạc Hàn mà chảy ra. Do dục vọng chiếm mất lí trí, anh quên mất đây là lần đầu của cô nên có hơi mạnh khiến cô đau đón rên lên:

- Ừm... đau quá... đau... dừng lại... ừm... đi...

Nghe tiểu bạch thỏ dưới thân mình đang kêu đau, Mạc Hàn dần ý thức được anh đang làm cô đau nên chậm lại.

- Tiểu Thanh ngoan, rồi sẽ không đau nữa. - Anh hôn nhẹ lên môi cô rồi tiếp tục luân động hạ thân trong cô.

Cả hai cứ triển miên đến khi anh lấp đầy tử cung cô bằng dòng tinh nóng ấm. Anh rút cự long ra sao đó nằm xuống cạnh cô, ôm cô vào lòng, còn cô trong vòng tay anh đã ngủ từ bao giờ.

Bạn đang đọc truyện *Những Mảnh Vụn Vỡ* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 5: Anh trai vô sỉ

Sở Thanh tỉnh dậy lúc đó cũng là 19 giờ hơn. Trời bên ngoài cũng đã tối hẳn. Đầu cô đau buốt do men rượu. Cô ngồi dậy, tựa người vào thành giường. Hơi lạnh của thành giường truyền tới tấm lưng trần của cô. Phần hạ thân cũng cảm thấy đau nhức.

Cô nhắm mắt nhìn xuống thân mình. Trợn tròn mắt cô hét toáng lên:

- Aaaaaaa...

"Gi thế này? Dừng nói là thứ quý giá nhất của mình bị tên biến thái nào đó lấy mất rồi nha. Hu hu." - Cô khóc thầm trong lòng.

Cô vừa hét lên cũng là lúc Mạc Hàn từ công ty trở về. Nghe tiếng la của cô anh cũng hiểu được cô gặp chuyện gì. Đôi môi nam thần khẽ nhếch lên. Vào bếp lấy cho cô cánh giải rượu rồi bung lên phòng cho cô.

Sở Thanh cô trong phòng khóc lóc, không ngừng chửi rủa tên xấu xa, biến thái đã cướp mất lần đầu của cô. Cái mà cô giữ gìn 20 năm nay.

"Cạch" - Tiếng cửa mở ra. Đôi mắt ngấn lệ ngược hướng phía cửa nhìn lên. Cô đã tự nhủ với lòng mình rằng: "Tên biến thái đó mà quay lại cô sẽ giết chết hắn ngay lập tức... Nhưng đó lại là ông anh trai yêu quý của cô.

- Mạc Hàn... Sao anh lại ở nhà em? - Đôi mắt ngây thơ cô nhìn anh.

- Mang canh giải rượu cho em. - Anh đưa chén canh cho cô, cô định đưa tay nhận lấy nhưng ý thức được rằng mình đang không mặc gì nên nhìn anh...

- Ờm... Ờm... Hàn Ca... Ờ... Em đang... - Cô ngại chín cả mặt, nhìn xuống người mình. Anh cũng hiểu được cô muốn thay đồ lên chủ động để chén canh xuống bàn.

- Thay đồ trước đi. - Anh nói rồi ra ngoài.

Cô quấn cái chăn rồi chạy vào nhà tắm. Hạ thân mỗi lần di chuyển lại nhói lên cơn đau nhức.

- Tên biến thái chết bầm. Hại lão nương ta đây khổ sở. Đã thế còn mặt dày cường bức ta trong nhà ta. Vô sỉ. - Cô lẩm bẩm hại ai kia đứng ngoài lại liên tục hắt hơi.

Ngắm mình trong bồn tắm lúc lâu, tinh thần cũng khá hơn, hạ thân cũng bớt đau đi mấy phần. Cô bước ra khỏi bồn tắm lại quên không đem quần áo vào, chỉ quần mỗi chiếc khăn tắm trên người. Cứ nghĩ rằng Mạc Hàn vẫn ở ngoài lên tự nhiên mà bước ra nhưng anh lại đang ngồi trên giường cô, mắt lại không hề rời khỏi cái nhà tắm (biến thái hoàn toàn). Mọi hành động của cô đã được anh thu vào tầm mắt.

Tóc búi qua loa trên đỉnh đầu, vài giọt nước nhỏ chảy dài từ cổ xuống ngực. Tay thì vẫn đang chỉnh cái khăn tắm.

Ngước lên nhìn khuôn mặt tuấn đạt của anh đang hướng mình nhìn chăm chăm cô giật mình.

- Anh... Biến thái... Tại sao anh vào phòng em? Đã thế còn nhìn người ta bằng ánh mắt như vậy? Anh muốn gì? - Cô hai tay đan thành dấu X đặt trước ngực, lại lùi dần về sau phòng thủ.

Mạc Hàn nhìn dáng vẻ dễ thương kia của cô mà trong lòng cảm thấy buồn cười.

- Em mau mặc quần áo vào đi.

"Cứ hờ hênh như vậy anh lại không kiểm soát được mà để em ra ăn thì sao?" - Hình ảnh cô trước mặt anh đã sớm kích thích tới hỏa dục trong lòng nhưng anh phải cố kiềm chế vì sợ làm cô hôm sau không thể xuống giường.

Cô lấy đồ mặc vào rồi ngồi xuống giường. Nhìn anh bằng gương mặt ỉu xiu. Anh nhìn cô chăm chăm như thấu cả tâm can cô.

- Mặc Hàn... Anh đừng nhìn em nữa. - Cô hai tay chống cằm. - Mặc Hàn à. Em mất rồi. Em mất đi đời con gái rồi. 20 năm gìn giữ mà lại để có ngày hôm nay. Mẹ mà biến chắc buồn lắm huhu. - Cô trước mặt anh than thở.

- Em định như nào? - Anh nhìn cô dò xét.

- Còn định như nào nữa? Em nói cho anh biết để em gấp lại hần ta, Sở Thanh em đây sẽ băm hần ra từng khúc, lột da, lọc xương đem cho chó ăn. Thật là tức chết lão nương rồi mà. Tên biến thái xấu xa. - Cô đang từ trạng thái buồn bã liền chuyển thành hung dữ, đáng sợ.

Mặc Hàn thấy Sở Thanh như vậy không khỏi buồn cười. Bình thường là một Tổng tài cao ngạo, lạnh lùng nhưng trước mặt cô thì có thể thoải mái nở một nụ cười.

- Được rồi. Anh xin lỗi. Đừng đối xử tàn độc với anh như vậy. Anh sẽ chịu trách nhiệm với em mà. - Mặc Hàn ôm cô vào lòng thì thào. Ôm cô như vậy lại cảm thấy bình yên lạ thường. Về mặt cũng trở nên ôn nhu, dịu dàng khác hẳn với lúc bình thường.

Ba chữ "Chịu trách nhiệm" Của anh cô nghe hơi chói tai. Trong vòng tay anh cô lại trở nên mơ hồ. Thần kinh hoạt động chậm hẳn lại. Một lúc sau mới ý thức được lời nói của anh, cô liền tức đến đỏ mặt. Đẩy anh ra, cho anh một bạt tai rồi chửi anh một trận.

- Đồ vô sỉ... Đồ biến thái. Anh điên rồi à? Sao anh lại làm thế với em? Tại sao lại đối xử với em như vậy? Làm sao mà em còn mặt mũi nhìn mẹ với dượng nữa? Tên vô sỉ nhà anh. Đồ xấu xa. - Cô nước mắt lưng trong mắng chửi anh. Bây giờ dù có muốn khóc cũng không khóc được. Cảm xúc trong cô thực sự là hỗn loạn.

Dù tổn thương như nào cô cũng có thể chịu đựng được. Nhưng chuyện này lại liên lụy đến mẹ cô. Là cô loạn luân với anh trai không cùng huyết thống. Thực sự là không còn mặt mũi để nhìn ai nữa.

Bạn đang đọc truyện *Những Mảnh Vụn Vỡ* được tải miễn phí tại [WwW.EbookFull.Net](http://WwW.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 6: Vô sỉ lại càng vô sỉ

Đôi mắt Sở Thanh mang đậm nỗi buồn. Giờ mà có ai hỏi cô rằng: "Sau chuyện này cô sẽ đối diện với mẹ cô thế nào?" Thì chắc chắn cô sẽ trả lời rằng: "Chết đi để bà ấy bớt cảm thấy cô dơ bẩn."

- Không cho phép em trước mặt anh buồn như vậy. - Mặc Hàn lạnh lẽo nhìn cô. Ánh mắt hiện lên sự tức giận. Lời nói ra lạnh.

Cô ngước mắt nhìn Mặc Hàn. Lần đầu cô thấy anh tỏa ra mùi sát khí nồng nặc như vậy. Nhưng nghĩ đi phải nghĩ lại. Anh lấy đâu ra cái quyền cấm cô không được buồn.

- Mặc Hàn anh còn cấm em không được buồn sao? Chuyện này không phải do anh gây ra à? Hừ... Sở Thanh em còn chưa giết anh là nể anh lắm rồi đấy. Bản thân gây chuyện lớn như vậy anh đã không hỏi cái còn... - Cô còn chưa kịp nói hết câu đã bị anh hôn ngẫu nhiên. Khuấy động bên trong miệng cô hồi lâu mới luyên tiếc mà rời đi. Anh cầu mày nhìn cô.

- Lắm lời. Em chỉ việc im lặng, ngoan ngoãn mà làm người của anh. Chuyện khác không cần bận tâm. Mà em lúc trưa nay mới là người câu dẫn anh.

Anh nhếch môi. Câu cuối thì thắm vào tai cô khiến cô đỏ mặt rồi đáp cho cô ánh mắt sắc lạnh.

Cô vừa kịp tiêu hóa xong câu cuối của anh liền hai má đỏ phừng phừng. Quá vô lý. Người như cô mà lại đi câu dẫn anh sao? Không thể nào.

- Ai... Ai câu dẫn anh hả? Tên điên nhà anh. Là anh phát tiết trên người em? Giờ lại đổ em câu dẫn anh là sao? - Sở Thanh tức giận lườm anh một cái.

- Anh phát tiết cũng là do em. Nên không thể trách anh. Mau dậy anh đưa em đi chọn đồ. - Mặc Hàn nói rồi đứng lên đi ra ngoài. Đáp lại cho cô thêm một câu:

- Cho em 5 phút, không nhanh thì đến mai em cũng không thể xuống giường mà dự lễ cưới đâu. - Mặc Hàn đi thẳng xuống nhà chờ cô.

Nghe tới 4 chữ "không thể xuống giường" Cô bất chợt giật nảy mình nghĩ tới thân thể mỏng manh của cô vẫn còn đau nhức cô liền lập tức thay đồ rồi



xuống nhà. Lững thững đi trên cầu thang liền nghe giọng anh:

- Em còn 40 giây.

Lời nói lãnh đạm, lạnh lùng của anh khiến cô giật mình cố gắng chạy nhanh xuống dưới, dù hạ thân còn đau nhức như muốn rách toạc ra.

Nghe danh anh đã lâu. Cô không thể nào mà chống đối anh được. Anh là con người không thể lường trước. Lời nói là mệnh lệnh. Chống đối thì kết cục khó mà tốt đẹp. Người quy tắc như anh không cho phép ai phá vỡ. Vì thế nghe lời anh nói cô không thể không sử dụng hết khả năng của bản thân mà phản ứng mau lẹ.

Vừa bước xuống bậc cầu thang cuối hạ thân bạn này đã dịu đi cơn đau nhức giờ lại bắt cô chạy không thể nào không hồi lại cảm giác. Cô mất đà, bám vào anh đứng trước mặt. Mặt áp vào lồng ngực rắn chắc của anh.

- Wow... Săn chắc thật đấy. - Sở Thanh không biết ai với ai. Người làm còn đứng ở đó. Cô thì cứ tự nhiên mà động chạm thân thể anh. Nhưng cái cảm giác này quen thể không biết như đã chạm vào vòm ngực này rồi.

Anh cau mày nhìn cô. Thể diện hai lần bị cô phá vỡ. Thật mất mặt. Đây là nhà cô, ai cũng biết sau này anh sẽ là anh trai cô thế mà cô lại làm cái hành động không đúng nghĩa là anh em có phải cô không có não nữa hay không. Suy nghĩ nông cạn.

- Em hay thật. Lúc không say đã như thế này. Vậy lúc em say không phải là... - Anh chưa nói hết câu mặt cô đã đỏ bừng chợt nhận thấy bao nhiêu ánh mắt của người làm chiếu vào cô. Liền xấu hổ đẩy anh ra nói.

- Vô sỉ. - Cô định bỏ chạy ra xe thì bị anh kéo lại vào lòng.

- Sao chứ? Em ngay từ đầu đã phải là người của anh. Có gì phải xấu hổ. - Mạc Hàn anh đúng là ngông cuồng. Trong nhà cô, bố anh và mẹ cô còn chuẩn bị làm lễ cưới vậy mà anh dám ở đây công khai cô là người của anh. Đúng là chỉ có thể là Mạc tông - Mạc Hàn.

Anh cứ thế ôm cô ra xe bỏ lại bao anh nhìn khó hiểu phía sau. Nhét cô vào trong xe nhanh chóng rời khỏi.

- Này. Anh có phải mất não rồi không? Tại sao lại nói ra những lời đó? - Cô quay sang anh đang chăm chú lái xe.

- Anh đã nói rồi ngoan ngoãn ở yên đó hưởng thụ không thì em chỉ còn một con đường không thể quay lại. Đường chết. - Anh lạnh lùng liếc cô. Đúng là con người máu lạnh. Cô không hưởng thụ anh sẽ cho cô đi vào đường chết. Nghe có vô lý quá không?

Anh là thế. Lãnh khốc, dù có là yêu thương nhưng không nghe lời kết cục chỉ có một. Cô lại chột nghĩ tới mẹ. Mẹ cô còn chưa hạnh phúc mà cô không thể để mẹ cô chịu khổ thêm.

- Nhưng mẹ em... - Cô quay sang anh.

- Chuyện đó em không phải bận tâm - Trên đời này chẳng mấy ai biết tới mối quan hệ của anh và cha anh vì cô anh có thể xóa bỏ hoàn toàn mối quan hệ đó, coi như cha anh đã chết. Đơn giản mối quan hệ cũng không tốt. Chẳng qua không bộc lộ.

Cô không nói gì mặt hơi nhăn lại. Hạ thân vẫn đau nhức dữ dội. Anh thấy thể hơi câu này nhìn cô.

- Còn đau sao?

- Anh còn hỏi. Là anh gây ra còn không biết sao? - Nghĩ lại cô đen mặt lườm anh. Hại cô ra nông nổi này anh đúng là không biết xấu hổ còn hỏi cô câu đó.

- Lần sau sẽ không đau như vậy nữa. Em ngoan ngoãn ngồi yên đó.

Cái gì chứ? Còn lần sau nữa sao? Tên điên nhà anh. Cô sẽ không để anh có lần sau. Thật vô sỉ.

Bạn đang đọc truyện *Những Mảnh Vụn Vỡ* được tải miễn phí tại [WwW.EbookFull.Net](http://WwW.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 7: Dạy dỗ anh trai

Tại lễ đường, sắp tới giờ tổ chức lễ cưới. Sở Thanh đến từ sớm nhưng tới giờ vẫn chưa thấy bóng dáng Mạc Hàn đâu. Trông vẻ thấp thỏm của cô, Mạc Vương cười hỏi:

- Tiểu Thanh, con còn đợi ai sao?



- Dạ không có ạ. - Cô quay đầu lại cười với ông, lắc đầu nói.

Buổi lễ diễn ra rất nhanh. Thấy nét mặt hạnh phúc của mẹ cô bất giác nở một nụ cười.

Bữa tiệc tối được tổ chức tại nhà hàng của Lạc Minh. Những người tới dự cũng chỉ là người quen, thân thích. Trước khi bữa tiệc diễn ra, bà Yên Như Tuyết gọi cô lại nói chuyện.

- Mẹ gọi con gái có chuyện gì thế ạ? - Sở Thanh cười cười khoác tay Yên Như Tuyết.

- Tiểu Thanh à, có phải mẹ xấu lắm không?

Mẹ không biết con với Tiểu Hàn lại có mối quan hệ như vậy mà đã vội vã thành hôn với Mạc Vương. Mẹ thật xấu. - Bà Tuyết hướng khoảng không bên cửa sổ nhìn ra.

- Mẹ à! - Cô lo lắng nhìn lên khuôn mặt phúc hạnh của bà.

Đôi mắt bà đượm buồn nhìn xuống khuôn mặt xinh đẹp của cô nói:

- Con gái mẹ lại vì hạnh phúc cá nhân mà khiến con chịu thiệt thòi. Mẹ không đành lòng chút nào. - Hai hàng lệ của bà rơi xuống. Bà vuốt nhẹ mái tóc của Sở Thanh.

- Mẹ đừng khóc. Tiểu Thanh sẽ đau lòng lắm. - Cô lau nước mắt cho bà. Đôi mắt bà đỏ đẫm lệ. Nhìn bà khóc cô lại không kiềm được lòng mà khóc theo.

- Tiểu Hàn đã nói chuyện với mẹ và dượng của con. Mẹ thực sự rất đau lòng. Mẹ không ngờ vì bản thân mà để nhiều người chịu thiệt thòi. Mối quan hệ của cha con Tiểu Hàn đã không tốt. Nay con trở thành hư vô. Mẹ thực sự xin lỗi. - Bà ôm cô vào lòng.

- Mẹ. Có phải Mạc Hàn anh ta thương tổn mẹ. Anh ta bắt mẹ rời bỏ dượng sao? Mẹ đừng lo. Con đi tìm lại công bằng cho mẹ. Con sẽ xử đẹp anh ta, chút giận cho mẹ. - Sở Thanh cứ thế nói theo cái hiểu của mình qua những lời nói của bà Tuyết. Cô đứng dậy, lau nước mắt. Trực tiếp rời đi khiến mẹ cô chẳng kịp giải thích thêm được gì.

Sở Thanh chạy ra ngoài đại sảnh thì va phải Lạc Minh.

- Lạc Minh. Anh có thấy Mạc Hàn đâu không? - Cô nắm tay áo cậu hỏi vội.

- Có tìm Hàn sao? Cậu ta cũng vừa mới tìm cô đó. Sao, nhớ cậu ta à? - Lạc Minh cười cười trêu ghẹo Sở Thanh.

Có lẽ cậu không biết nộ khí của cô đã chạm tới đỉnh điểm. Cô cứ nghĩ tên anh trai không cùng huyết thống kia là người tốt. Đặt hết niềm tin vào anh ta, cô tin anh ta sẽ có cách giải quyết hợp lý để mẹ cô không phải chịu tổn thương như vậy. Nào ngờ...

"Anh ta đúng thật là tên đầu đất. Hôm qua đã nói tới như vậy mà vẫn cố tình. Đúng là tức chết lão nương rồi mà." - Cô toàn thân tỏa nộ khí túm cổ áo Lạc Minh nghiêng răng nói:

- Anh mau nói cho tôi biết Mạc Hàn anh ta đang ở chỗ nào?

Bình thường thấy cô là người hoạt bát, vui vẻ. Đây là lần đầu cậu thấy cô giận đến mức này.

- Cậu... Cậu ta ở trên sân thượng. - Lạc Minh lắp bắp nói, chỉ tay lên phía trên.

- Được lắm. Mạc Hàn, hôm nay lão nương sẽ dạy cho anh một bài học. Dám động tới mẫu hậu của Sở Thanh này sao? - Đồng tử cô co lại, nghiêng răng nói nhỏ nhưng người bên cạnh vẫn nghe loáng thoáng được vài điều liền cảm thấy dựng tóc gáy.

"Mạc Hàn ơi là Mạc Hàn, lần này cậu tiêu rồi. Mèo con hóa cọp rồi cậu có biết không?" - Lạc Minh cảm nhận nộ khí toát ra từ Sở Thanh thì không ngừng cầu khẩn cho Mạc Hàn.

Sở Thanh đem về mặt bưng bưng sát khí của mình lên sân thượng tìm Mạc Hàn.

"Rầm!" - Cô mạnh tay đẩy cánh cửa sắt trên sân thượng tạo ra một tiếng kêu chói tai.

Nam nhân dáng người cao ráo đang nhắm mắt hưởng thụ không gian yên tĩnh trên cao nghe thấy âm thanh từ cửa sắt truyền tới không khỏi cau mày quay lại nhìn kẻ phá vỡ không gian êm đềm của mình.

- Này... Mạc Hàn. Sao anh dám làm như vậy hả? Sao anh dám bắt mẹ tôi rời bỏ dượng? Anh đúng là quá đáng quá rồi đấy. Có phải cậy mình quyền cao chức trọng muốn đè đầu cưỡi cổ ai thì dè không hả? Tôi nói cho anh biết Sở Thanh tôi không phải là người mà anh có thể lấy quyền thế ra mà đe dọa, không phải là dùng tiền mà có thể dè chết được tôi đâu nha. - Cô bước tới phía anh đẩy đẩy vai anh lớn giọng quát.

Ánh mắt anh vẫn vậy, lạnh lùng, thân nhiên nhìn cô rồi lại vì câu nói anh cậy quyền cậy thế áp bức cô mà đôi môi cong lên thành nụ cười.

- Anh còn dám cười sao? Được lắm Mạc Hàn. Hôm nay lão nương dạy cho anh một trận. - Cô tức giận khi thấy nụ cười kia của anh liền hướng anh dơ nắm đấm, đấm anh.

Đồng Tử co lại, anh nhanh tay đỡ đòn. Nắm lấy cổ tay nhỏ của cô kéo mạnh về phía mình rồi nê sang một bên khiến cô mất đà ngã về phía bức tường. Mạc Hàn lại nhanh hơn một bước chống tay lên tường đỡ cô, không cho cô lối thoát.

Sở Thanh còn chưa kịp định thần đã bị anh giáng xuống đôi môi nhỏ một nụ hôn.

Bạn đang đọc truyện *Những Mảnh Vụn Vỡ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 8: Boss yêu nghiệt, ôn nhu dạy dỗ em gái nhỏ (P1)

Sở Thanh tròn tròn mắt khi bị tên anh trai đáng chết kia bạo ngược đôi môi nhỏ. Cô mím chặt môi, không cho anh có cơ hội tấn công vào sâu bên trong. Gắng hết sức đẩy anh ra.

- Um.. Ên.. Oái.. Ân.. Um.. Um.. Ày... Ầ... Áo... Ưon... Ừm... A... - Miệng mím chặt, lời nói không thoát được ra mà dừng lại ở cổ họng. (Nội dung: Tên quái đản này, thả lão nương ra.)

Thấy tiểu bạch thỏ của mình cứng đầu không chịu tiếp nhận, Mạc Hàn vòng tay qua eo nhỏ bóp mạnh khiến cô vừa buồn lại vừa đau mà "A" lên một tiếng. Miệng vừa mở anh đã tấn công vào bên trong khuấy đảo hồi lâu. Lưỡi quấn lấy lưỡi cô, cắn mút đôi môi đến sưng tấy.

"Chó chết. Dám động thủ với lão nương. Tên xấu xa, lão nương ta cắn chết ngươi. " - Nghĩ tới đó cô cắn mạnh khiến môi anh bật máu. Mùi vị tanh nồng hòa với vị ngọt đọng lại nơi khoang miệng thơm tho của cô khiến anh càng thêm phấn khích mà dây dưa môi nhỏ. Cô thấy thế càng thêm tức giận mà cắn mạnh lưỡi anh một cái đau điếng.

Con đau truyền tới, anh đẩy mạnh cô vào tường, nài nỉ chặt lại hướng cô nhìn tới bằng ánh mắt sắc lạnh đến rợn người. Thấy ánh mắt muốn giết người của anh, sát khí tỏa ra nồng nặc khiến cô sợ hãi, lắp bắp nói:

- Tại... Tại anh hôn tôi trước. Nên... Nên... Nên tôi mới... - Cô cúi gầm, không dám đối diện với ánh mắt kia của anh.

- Em dám cắn tôi? - Hai tay anh đấm mạnh vào tường cúi xuống gắng giọng nói với cô.

- Không phải... Không phải tại anh hôn tôi trước, sao... Tại sao còn nổi cáu chứ. Anh sai mà. Tôi chỉ bảo vệ bản thân thôi. - Cô hơi run lên. Nước mắt lưng tròng.

- Hôn. Chỉ là hôn. Không phải chúng ta còn... - Anh còn chưa kịp nói hết câu cô tròn tròn mắt lên nhớ ra điều gì liền đẩy anh ra rồi tặng cho Mạc Hàn cái bạt tai.

- Đây. Anh còn dám mở miệng nhắc tới cái chuyện ấy? Không biết xấu hổ. Anh còn dám làm mẹ tôi đau lòng. Tôi cứ tưởng anh tốt đẹp lắm, nào ngờ... Tôi nói cho anh biết, tôi và anh tự giờ trở đi ân đoạn nghĩa tuyệt. Uống công Sở Thanh này đối tốt với anh. - Cô ban này còn thấy sợ hãi khi đối diện với vẻ mặt sát khí của anh, giờ thì lại hùng hùng hổ hổ chửi mắng anh.

Cô lườm Mạc Hàn một cái định bỏ đi lại bị anh kéo lại. Anh cúi thấp người nhìn cô

- Em còn chưa nghe tôi nói. - Đồng tử co lại. Anh nhìn cô yêu nghiệt.

- Anh còn có gì để nói nữa sao? Không phải tất cả mọi chuyện đã quá rõ ràng? Anh tốt nhất từ giờ tránh xa tôi ra. - Cô đẩy mạnh anh ra bỏ đi lại nghe phía sau truyền tới âm thanh lãnh đạm:

- Được. Bước thêm một bước tôi liền bức mẹ em tới đau khổ. - Anh lạnh lùng nhìn cô. Cô không thích anh nhu, vậy anh sẽ cương.

- Mạc quái đản, anh dám? - Cô quay lại, trừng mắt nhìn anh.

- Em nghĩ thử trên đời này còn chuyện gì tôi không dám làm? Quay lại đây. - Không khí lạnh đi cô bức bối trong lòng quay lại phía anh mà trong lòng chỉ hận mình thấp cổ bé họng, giờ mà trái ý anh ta liền không toàn thân.

- Tôi đã giải quyết êm đẹp. Cũng không ép mẹ em rời xa cha tôi. Tôi không để bất kì ai chịu thương tổn. Em đừng nổi nộ khí như vậy được không? Tôi không thích em cáu giận sẽ rất nhanh già. - Anh kéo cô vào lòng, ôn nhu ôm lấy thân thể nhỏ bé của cô. Tay vuốt nhẹ mái tóc óng ả.

Cô trong lòng anh cảm thấy mọi thứ đều trở lên mong lung khó tả. Không phải mẹ cô... Nghĩ tới đó, cô liền giật mình. Lúc cô rời đi mẹ cô có gọi với theo nhưng cô lại không nghe, cứ một mực cho rằng anh bức mẹ cô rời xa cha anh. Nào ngờ không phải như vậy.

- Mạc quơái... À... À... Mạc Hàn. Tôi xin lỗi. Xin lỗi anh a. Tại tôi chưa tìm hiểu kĩ chuyện nên... Nên mới nặng lời với anh. Anh đừng để bụng nha. - Cô cười cười xua tà như chưa xảy ra chuyện gì. Hai má đã đỏ ửng, xấu hổ chạy đi lại bị anh kéo lại.

- Em làm anh tổn thương. Còn dám động thủ. Vô phép vô tắc. Có phải anh là nên dạy lại em không hả? - Anh cúi xuống sát mặt cô, ánh mắt ba phần lạnh lùng thì bảy phần yêu nghiệt nhìn cô.

- Hàn ca. Anh trai yêu quý. Em là không có ý đầu ha. Nên đừng trách phạt. - Cô đôi mắt bồ câu run run. Giờ mà không nghĩ cách tẩu thoát thì đêm nay cô chính là miếng mồi của anh.

- Anh trai. Mạc Hàn tôi chưa từng có em gái. Lại càng không coi em là em gái. Đừng bao giờ nhắc tới hai chữ đó trước mặt tôi. Giờ thì đúng là lên dạy dỗ em lại từ đầu rồi. - Mạc Hàn đen mặt khi nghe cô gọi anh là anh trai. Anh thực sự là rất ghét hai chữ này. Rồi sau đó lại trở lại về mặt yêu nghiệt bạn đầu, nhìn cô đầy ân ý.

Bạn đang đọc truyện *Những Mảnh Vụn Vỡ* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 9: Gọi tôi là Hàn

Sở Thanh nhìn ánh mắt Mạc Hàn mà cảm thấy lạnh cả sống lưng.

- Mạc Hàn à... - Cô cố đẩy anh ra nhưng không được.

- Gọi tôi là Hàn. - Anh cúi sát hơn.

- Hàn... Hàn à em sai rồi. Lần sau không thế nữa. Xin lỗi anh nha. - Cô mở to mắt nhìn anh cầu xin.

- Sắp tiếc rồi. Chúng ta nên xuống thôi. - Mạc Hàn nở nụ cười mỉa mỉ. Anh vòng tay qua eo cô kéo cô đi.

"Mẹ ơi. Anh ta lại muốn gì đây. Như vậy là có ý gì chứ huhu." - Sở Thanh khóc thầm trong lòng.

Hai người vừa bước xuống cũng là lúc bữa tiệc vừa bắt đầu. Mẹ cô vẫn lo lắng nhìn xung quanh tìm kiếm hình bóng đứa con gái nhỏ. Chỉ sợ cô mạo phạm anh thì đòi cô đứng là đi vào đường chết thật rồi.

Thấy cô vẫn an toàn cùng anh đi xuống bà Tuyết mới thở phào nhẹ nhõm.

- Này. Kia không phải Mạc tổng sao? Người bên cạnh là ai thế nhỉ?

- Hình như là cô gái say rượu hôm qua đi với Mạc tổng ở nhà hàng này.

- Thật sao? Trông cũng xinh đẹp đấy. Không lẽ là bạn gái của Mạc soái sao?

Bao nhiêu là tiếng xì xào bàn tán. Anh vẫn vậy, gương mặt lãnh đạm, bàn tay vẫn ôm chặt eo nhỏ của cô. Những bước đi rất chắc, toát ra mùi sát khí.

Sở Thanh thì mặt mũi đã đỏ ửng cả lên. Không phải là cả thế giới ai cũng biết cô đi với anh hôm qua đây chứ. Mà hôm qua cô còn rõ là say xin. Thật mất mặt mà.

- Mạc tổng. Thật vinh dự cậu tới thăm dự bữa tiệc nhỏ này của chúng tôi. - Ba anh từ đầu bước tới đưa tay ý muốn bắt tay nhưng anh lại làm ngo.

- Ba vợ khách sáo rồi. Ngày vui của ba sao con lại không tới cho được. - Mạc Hàn đáp cho Lãnh Văn Thành (ba anh - Mạc Vương) ánh mắt xuống tới âm độ.

Cô đứng đó người không hiểu tại sao hai người này lại tỏ thái độ lạ đến thế. Cũng tại cô còn chưa nghe mẹ cô giải thích đã vội bỏ đi. Định lên tiếng thì vòng tay anh siết chặt khiến eo cô hơi đau.

- Dù gì cũng là người một nhà, sau này cũng lên gọi một tiếng con rể đúng không... Ba vợ? - Anh khẽ uốn môi nở một nụ cười nhưng đôi mắt vẫn chẳng có chút hờn sắc, long nhãn là tuyệt đối vô hồn.

- Đúng... Đúng là lão già này đáng trí rồi. Con rể... Con rể. - Ông cười hà hà nhìn anh nhưng ánh mắt lại vô cùng sảo quyết.

Mẹ cô và cô đứng đó nhìn hai cha con Mạc Hàn đầu mất. Việc anh xóa bỏ cái tên Mạc Vương trong Mạc gia là vô cùng đơn giản. Sau đó thay tên đổi họ cho ông ta, cho ông ta một danh phận khác vậy là anh có thể để cô danh chính ngôn thuận ở cạnh bên anh mà không sợ người khác dị nghị. Dù sao từ lâu anh đã không muốn quan hệ gì với Lãnh Văn Thành (ba anh).

Bữa tiệc kết thúc nhanh chóng. Mọi người vẫn là không thể ngờ Mạc tổng nổi tiếng lạnh lùng, lãnh đạm không gần nữ sắc này lại bất ngờ công bố quan hệ với con riêng của phụ nhân Lãnh tổng. Đùng là con người này không thể lường trước được điều gì.

Anh đưa cô về biệt thự riêng ở ngoại ô thành phố. Trên xe cô đã nghe anh giải thích qua loa về mối quan hệ giữa hai cha con anh nên cô mới hiểu đôi chút về thái độ hơi lệch lạc này của hai người. Xe dừng lại, anh xuống xe đi dọc theo hàng sỏi nhỏ vào nhà. Cô cũng chẳng để ý mình đang đi đâu. Cứ lững thững theo anh cho tới khi phát hiện đây không phải nhà mình.

- Em còn đứng đó. Không mau vào đi. Đêm nay chúng ta còn có việc phải làm. - Mạc Hàn cong lên một nụ cười gian tà nhìn cô đầy thích thú.

- Mạc... À à... Hàn... Hàn à đây đâu phải nhà em đâu. Anh đưa em đi đâu thế. - Cô đứng nép vào tường, ôm cái cột chu môi lên nhìn anh.

- Đây sau này là nhà của em. Mau vào nhà. - Anh nhìn vẻ đáng yêu của cô mà phì cười.

-Anh nói gì? Đây... Đây... Cả cái biệt thự này là của em á? - Sở Thanh tròn tròn mắt ngạc nhiên. Cô không tin được rằng đời mình sẽ sung sướng đến thế này lại càng không khỏi kinh ngạc.

- Nhanh lên. - Nhìn cái dáng vẻ của cô. Chẳng biết vô tình hay cố ý. Do có vào tường nên phần dây váy bị tuột xuống lộ ra phần vai trắng nõn cộng thêm phần xương quai xanh đẹp mê hồn của cô càng kích thích hỏa dục trong anh.

- Anh đừng có lại gần. Tránh xa em ra. - Cô hét toáng lên khi thấy anh dùng cái ánh mắt đầy dụ dỗ nhìn cô, lại từng bước tới gần cô.

Định bỏ chạy lại trượt chân ngã lăn ra sàn. Chiếc váy mắc, một tiếng "xoẹt" kéo dài trong vài giây. Chiếc váy bị rách một đường từ ngực tới ngang bụng lộ chút phần ngực căng tròn đầy đặn của cô đầy kích tình.

"Mẹ ơi cái tình huống gì thế này?" - Sở Thanh còn chưa kịp định thần, Mạc Hàn đã bế cô lên đi thẳng lên phòng.

- Bỏ em ra. Mau lên tên hỗn đản nhà anh mau thả em ra. - Cô đỏ ửng hai má. Tay cứ quơ quơ kéo cái váy che đi phần ngực. Anh lạnh lùng nhìn cô rồi nhìn xuống chiếc váy.

- Có tin tôi cho em không còn mảnh vải che thân không?

Bạn đang đọc truyện *Những Mảnh Vụn Vỡ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 10: Nói rằng em muốn anh

- Có tin tôi cho em không còn mảnh vải che thân không?

Nghe giọng điệu không hề mang chút đùa cợt nào của anh, cô sợ hãi túm chặt chiếc váy. Mất lúc nào cũng dán lên người anh vì sợ một phút lơ đãng là anh có thể ăn cô ngay lập tức.

Tới phòng, Mạc Hàn đặt cô xuống rồi khoá cửa lại.

- Này, anh... Anh làm gì thế? - Cô tròn tròn mắt, tay vẫn giữ váy nhìn anh.

- Anh... Muốn giải quyết vấn đề của chúng ta. - Mạc Hàn từng bước tiến về phía Sở Thanh, đôi môi nam thần cong lên một nụ cười tà mị. Cô theo phản xạ mà lùi dần, đến khi cơ thể không vững mà ngã xuống giường. Anh nằm đè trên cô, chống tay hai bên không cho cô đường lui.

-Anh... Anh muốn làm gì... Làm gì chứ? - Cô run rẩy nhìn anh, ánh mắt không dấu được tia hồi hộp, lo lắng.

- Không phải lúc này anh đã nói rồi sao? - Anh thì thầm bên tai cô, hơi thở toả ra ấm nóng khiến tai cô bỗng chốc đỏ bừng.

Môi chạm khẽ lên vành tai nhẹ nhàng gặm cắn khiến cô dựng tóc gáy hét toáng lên:

- DỪNG LẠI.....

- Đêm nay chắc chắn không tha cho em đâu. Sao? Muốn nói gì nữa? - Miệng nói nhưng bàn tay hư hỏng lại làm loạn trên người cô.

Hai tay giữ váy bị anh túm chặt trên đỉnh đầu, chiếc váy vì thế mà tuột xuống làm lộ ra phần ngực căng mịn, trắng hồng của cô.

- Em... Em... Em muốn đi tắm. - Cô cười ngây thơ nhìn anh, trong đầu không ngừng suy nghĩ cách thoát thân. Hôm nay rơi vào tay anh thì đúng là số cô quá đen đui rồi.

- Đi tắm? Khuya rồi tắm giờ này dễ bị cảm, không được. - Anh lắc đầu, cúi xuống hôn cô nhưng lại bị lời nói của cô cắt ngang.

- Mặc Hàn... Hàn à... Em là hôm nay... - Sở Thanh chưa nói hết câu lại bị anh chặn họng:

- Em tốt nhất đừng lời bà di của em ra để tri hoãn chuyện quan trọng của chúng ta.

Cô ngó người, còn chưa nói câu gì mà sao anh đã biết rồi? Phen này cô chết chắc rồi.

- Em... Em còn chưa chuẩn bị gì mà... - Cô khóc thầm trong lòng.

- Chuyện này không cần chuẩn bị gì cả. Chỉ cần ngoan ngoãn nghe theo anh. - Mặc Hàn không để cô nói thêm lời nào trực tiếp cúi xuống hôn lên đôi môi anh đào nhỏ của cô.

Môi nhỏ bị anh cắn mụt đến sưng tấy, nhẹ nhàng tách hàm răng của cô đưa lưỡi vào bên trong khuấy đảo hồi lâu. Cô cả người cứng đờ, không còn chút sức lực phản kháng, có thể nó đang chuyển sang tiếp nhận, chuyển sang thiêu đốt dần dục hoà trong cô, từng chút, từng chút theo nụ hôn cuồng nhiệt của anh mà truyền tới. Cơ thể cô nóng dần, phần bụng dưới lại có phần khó chịu, dần dần đánh mất cả lý trí, cô theo đó mà đáp lại anh. Chiếc váy đã bị anh cởi bỏ từ lúc nào, thoáng chốc hai thân thể đã không còn mảnh vải che thân.

Bàn tay anh lại càng không yên vị mà lướt nhẹ trên thân thể cô, nhẹ nhàng xoa nắn đôi bông đào. Rồi môi nhỏ xuống phần xương quai xanh đẹp mê hồn rồi phần ngực. Đi đến đâu đều để lại nốt xanh tím đầy ám muội.

Từng đợt kích thích chuyển tới, cả hai cơ thể nóng bừng.

- Hàn... Ừm... Hàn.. Em nóng... Ừm... Nóng quá.

- Muốn anh làm gì? - Dù cho cơ thể đã trở lên căng cứng nhưng anh vẫn muốn chính miệng cô nói muốn anh. Muốn anh thỏa mãn cô. Mồ hôi chảy dòng trên gương mặt nam tính, anh nhẹ nhàng vuốt mái tóc cô.

- Ừm... Em muốn... Ừm... Em... Khó chịu quá... Ừm... Ừm... Hàn à... Em khó chịu... - Dục hoà trong cô đã bùng cháy. Toàn thân đều rất nóng, rất khó chịu. Cô dưới thân thể anh không ngừng phát ra những âm thanh ái muội.

- Vậy nói rằng em muốn anh. Lập tức cho em. - Anh vẫn không ngừng chơi đùa trên thân thể cô, từng chút từng chút một đẩy cô tới dục tình mà đánh mất cả lý trí.

- Ừm... Em muốn... Ừm... Muốn anh... ừm... Cho em..

Chính vì cô cứ như vậy khiến anh đã sớm không thể kiềm chế nổi. Phần nam tính như muốn nổ tung ngay lập tức từ từ tiến vào bên trong cô không do dự. Cả hai thân thể như hoà vào nhau dưới ánh trăng mờ ảo tạo cho căn phòng sớm có một bầu không khí nóng rực. Cả hai cứ triền miên như vậy đến khi cô tỉnh dậy cũng là hơn 11 giờ sáng hôm sau.

Mở mắt ra đã thấy gương mặt tuấn mỹ đập ngay vào mắt. Cô cuộn tròn trong vòng tay anh như con mèo nhỏ.

- Dậy rồi sao? - Anh nhẹ nhàng vén mái tóc cô. Lời nói cũng trở nên dịu dàng hẳn so với lúc bình thường.

- Anh không đi làm sao?

- Có. Đã tới công ty nhưng là sợ em ở nhà buồn nên tranh thủ về sớm. - Mặc Hàn cười nụ cười hiếm thấy. Một nụ cười từ lâu anh cứ ngỡ sẽ không bao giờ xuất hiện nhưng bây giờ trước mặt người con gái anh yêu nó lại càng trở nên ấm áp.

- Em muốn đi tắm. - Cô xoay người rồi đi nhưng phần hạ thân lại cảm giác rất đau nhức. Không tự chủ mà ngã vào lòng anh. Hai ánh mắt chạm vào nhau lé lên tia sét đánh. Cô hoàn hồn vội vã đứng lên.

- Xin lỗi... Xin lỗi em không may... - Cô lúống cuống quần chần định bỏ đi lại bị anh kéo lại.

- Anh giúp em tắm.

Bạn đang đọc truyện *Những Mảnh Vụn Vỡ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 11: Liễu Nhiên

- Anh giúp em tắm.

Mạc Hàn bế cô đi vào nhà tắm. Trong khi cô không ngừng phản đối việc anh tắm giúp cô. Nước đã chuẩn bị sẵn, nhiệt độ rất vừa. Anh quăng cái chăn của cô sang một bên, rồi nhẹ nhàng thả cô vào bồn nước. Rất nhẹ, như thể sợ thân thể cô bị tổn thương.

- Hàn à... Không cần thiết đâu, để em tự tắm là được rồi. Em có chân có tay mà, không cần đâu anh mau ra ngoài đi. - Sở Thanh cười cười quay ra nhìn anh, tay nắm lấy bàn tay đang định chạm vào người cô.

- Em ngại sao? - Nhìn lên gương mặt đã sớm đỏ ửng của cô anh khẽ nhếch môi.

Cô gái này quả thực rất thuần túy, rất khác.

- Anh thử hỏi ở cái tình huống này thì có ai không ngại. Đúng rồi em ngại lắm nên anh ra ngoài đi nha. Ra ngoài đi mà.

- Được rồi vậy anh đợi em, chúng ta cùng đi ăn. - Anh hôn nhẹ lên trán cô rồi bước ra ngoài.

Cô ngâm mình trong bồn nước một lúc sau đó thay đồ ra ngoài.

- Xong rồi sao? - Anh ngồi trên giường nhâm nhi ly vang đỏ nhìn cô.

- Anh nghĩ em sẽ lợi dụng một lần tắm mà dùng hết nước nhà anh sao? Em tiết kiệm lắm đấy. - Cô bấu môi nhìn anh, cánh môi anh đào cong lên đặc biệt đáng yêu.

Cô vẫn giống như trước, như lần đầu anh gặp cô, rất thẳng thắn, rất đáng yêu.

- Nước nhà chúng ta cho em dùng cả đời cũng không hết. - Anh khẽ cong môi lên thành một nụ cười.

- Chúng ta. Đương nhiên rồi. Phải là chúng ta. Chuyện anh làm với em anh phải dành cả cuộc đời để chịu trách nhiệm đấy biết chưa? Anh dám bỏ bê thì cả đời em không tha thứ cho anh đâu. - Cô cười tiến đến phía anh vuốt ve gương mặt tuấn mỹ kia.

- Được rồi, sau khi đi khám sức khỏe anh sẽ đưa em đi ăn được không? - Anh vòng tay ôm lấy eo nhỏ của cô, kéo cô đi.

- Sao lại khám sức khỏe? - Cô nhìn anh khó hiểu. Cô đang bình thường tự dung lại lời cô đi khám sức khỏe. Có phải Mạc Hàn anh hôm nay đầu óc có vấn đề? - Có phải anh đang khinh thường em không hả? Khinh em sau này không sinh con được cho anh phải không? Em nói cho anh biết, sức khỏe em vô cùng tốt. Từ nhỏ tới lớn chưa hề mắc bệnh. Sức đề kháng đặc biệt khỏe mạnh đấy. - Cô đẩy anh ra, hai tay chống nạnh đứng chặn trước mặt anh.

Quả thực là từ nhỏ cho tới lớn cô chưa hề mắc bệnh dù là sốt hay hắt hơi sổ mũi cô cũng chưa một lần bị. Điều này khiến cô cũng thấy lạ.

- Đồ ngốc. Em không sinh cũng được nhưng anh muốn đảm bảo sức khỏe cho em. - Anh cười trước cái vẻ mặt tối sầm của cô. Cốc đầu cô cái nhẹ rồi kéo cô đi.

Rời biệt thự tới một phòng khám lớn ở phía Tây thành phố anh kéo cô vào trong giao cho một vị bác sĩ trung tuổi rồi lẳng lặng tới một phòng bệnh đặc biệt.

- Liễu Nhiên, em đợi anh. Anh sẽ cùng em đón bình minh mỗi sáng được không? Sẽ sớm thôi. - Mạc Hàn vuốt mái tóc cô gái tên Liễu Nhiên đang nằm trên giường bệnh. Cô gái này có khuôn mặt xinh đẹp, rất xinh đẹp.

Nhưng Liễu Nhiên, cô ta đã nằm đây hơn hai năm, vẫn sống nhưng là mất đi ý thức. Cô ta chính là thanh mai, trúc mã từ nhỏ của anh, lớn lên cùng anh, cô ta là một người đặc biệt với anh. Nhưng hơn hai năm trước cô ta lại mắc phải căn bệnh khó chữa chỉ có thể sống nếu tìm được huyết thanh của gia tộc Thiên Tuế Lăng đã mất tích từ rất lâu. Dùng huyết thanh và tủy của người kế thừa của tộc mới có thể chữa trị.

Anh chỉ vì một lần Liễu Nhiên cứu anh ở rừng sâu mà đã hứa rằng sau này sẽ cho cô một cuộc sống tốt nhất. Nhưng cô ta vì một lần cứu anh đó mà máu bị nhiễm virus nên mới mắc căn bệnh lạ này. Suốt hơn hai năm anh luôn tìm kiếm người kế thừa đó nhưng hoàn toàn không có bất kì tung tích nào. Anh chỉ sợ người đó, gia tộc đó đã hoàn toàn biến mất, lúc đó Liễu Nhiên của anh sẽ chết.

Bạn đang đọc truyện *Những Mảnh Vụn Vỡ* được tải miễn phí tại [WwW.EbookFull.Net](http://WwW.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 12: Đăng kí kết hôn

Sở Thanh trở ra từ phòng xét nghiệm, một tay giữ bông cầm máu, miệng thì không ngừng lẩm bẩm gì đó.

Đi chẳng được mấy bước thì đầu cô chạm phải vòm ngực săn chắc của một người đàn ông, va chạm tạo ra một lực khiến cô mất thăng bằng ngã về sau. Bàn tay to lớn túm lấy cổ tay nhỏ nhắn của cô kéo ngược lại làm cho Sở Thanh lao đảo ngã vào lòng người kia.

- Không sao chứ? - Giọng nói nam tính, có chút lạnh lùng nhưng phần nhiều là ôn nhu, trầm trầm chuyển tới bên tai cô.

- Không... Tôi không sao. Cảm ơn anh. - Cô lùi ra một bước cúi đầu cảm ơn người kia.

- Lần sau cẩn thận. - Xuyên Nhãn Lâm nhìn cô một lượt dò xét, thấy cô vẫn ổn thì gật đầu bỏ đi.

Sở Thanh vừa đi vừa ngoái lại nhìn theo bóng lưng cao lớn của Xuyên Nhãn Lâm thì lại tiếp tục và phải một người đàn ông. Cơ thể mất cân bằng ngã xuống nhưng bàn tay to lớn của anh đỡ lấy thân thể cô, anh mất phức tạp nhìn cô. Rồi nhanh chóng kéo cô dậy.

- Mạc... Mạc Hàn... - Cô nhìn anh đôi mắt rất đẹp, rất đặc biệt nhìn anh chăm chăm lại mang theo chút nũng nịu.

- Đang nhìn gì? - Thanh âm trầm ổn cất lên nhưng đem tới cho cô một tầng u ám.

- Không có gì cả. Mạc Hàn... Lần sau em không muốn tới đây nữa. Tay nghề ở đây thật tệ, đặc biệt tệ. Bọn họ đúng là không biết thương hoa tiếc ngọc gì cả. Một lần lấy máu mà như rút sạch máu của em vậy. Em không quay lại đây nữa. - Cô phụng phịu nhìn về phía phòng bệnh rồi luyên thuyên mắng chửi một hồi.

- Được rồi. Chúng ta đi ăn, bù đắp phần máu kia lại cho em. - Mạc Hàn vòng tay ôm lấy eo nhỏ của cô.

Đúng vậy. "Bù đắp lại phần máu kia" anh lấy của cô đem đi xét nghiệm, tìm người thừa kế của Thiên Tuế Lăng để cứu lấy người tình kia của anh, anh là dù có bù đắp trăm ngàn lần cũng không thể lấp đầy, không thể trả hết cho cô. Nhưng cô là đơn thuần không thể hiểu được câu nói đó.

Chiếc xe thể thao nhanh chóng đi chuyển tới nhà hàng tại trung tâm thành phố. Tiếng xì xào, bàn tán vẫn như lần trước không ngừng truyền tới khiến đôi má cô đã hồng hồng lại ửng lên một tầng.

- Mạc Hàn, Sở tiểu thư... Hân hạnh, hân hạnh... - Lạc Minh từ đâu chạy ra tiếp đón nồng hậu khiến cô cảm thấy hơi nặng nề.

- Anh Lạc Minh... Sau này gọi tôi là Tiểu Thanh được rồi.

- Được. Hôm nay tới đây để bồi bổ sao? Hôm nay tôi rảnh để tôi tiếp cô. Nhà hàng có nhiều món ăn bổ như... - Lạc Minh nở một nụ cười hóp hỏn, vị giám đốc trẻ của nhà hàng nổi tiếng này đem tới cho người ta rất nhiều điều vui vẻ vì thế các cô gái bên cạnh Lạc Minh cũng không phải là đếm trên đầu ngón tay mà hết được.

- Cảm miệng. Cậu còn tiếp tục lái nhái tôi sẽ trực tiếp đá cậu sang một bên. - Mạc Hàn hôm nay sau khi từ phòng khám về luôn giữ thái độ rất lạ.

Sau khi thưởng thức bữa cơm, Mạc Hàn cứ nhìn cô chăm chăm khiến cô có chút đỏ mặt, không phải là anh có chút hơi men trong người mà lại có ý định ăn cô đấy chứ? Cứ thế hồi lâu, anh lên tiếng phá tan bầu không khí yên lặng:

- Tiểu Thanh... Chúng ta đăng kí kết hôn nhé. - Đôi mắt anh nhìn cô phức tạp, dù nhìn thế nào cũng không thấy rõ ý định.

Cô hơi sững người trước câu nói của anh. Không tin nhanh như vậy... Anh có phải là đang cầu hôn cô hay không? Khóe mắt có thứ gì đó ướt át như trực trào.

- Anh... Hàn à... Anh là cầu hôn em sao?

- WHAT... - Lạc Minh ngồi bên cạnh hai người không giấu nổi ngạc nhiên. Mạc Hàn, bạn thân của cậu là đang nghiêm túc hay là đùa giỡn vậy?

- Bây giờ chúng ta đi đăng kí kết hôn. - Anh đứng dậy tiến về phía cô. Hai người chuẩn bị đi thì Lạc Minh kéo tay anh lại, đợi cô ra khỏi phòng mới lên tiếng:

- Cậu lại muốn làm gì?

- Không phải cậu là người rõ nhất? Tất cả đều có cái giá của nó. - Một lời của anh khiến cậu thoáng rung mình. Con người này cậu hiểu rõ hơn ai hết. Sẽ thực sự là tàn độc, chắc chắn không lương tâm.

Cô gái nhỏ ngây thơ vẫn vui vẻ, hạnh phúc. Khoảng thời gian bên anh là đẹp nhất với cô. Sau này, khi kết hôn cô sẽ vẽ lên một bức tranh tuyệt vời nhất cho cả hai. Nhưng đó chỉ là mộng tưởng của cô, sóng gió còn chưa nổi lên kia mà, sao lại có thể hạnh phúc ngay được.

- Mạc Hàn. Chúng ta sau này sẽ sinh thật nhiều baby nhé. Rồi sẽ sống thật tốt. - Cô trong xe nắm tay anh. Nhưng hình ảnh trong suy nghĩ hiện lên thật đẹp. Nhưng nó cũng chỉ là suy nghĩ mà thôi. Cô lại không biết thực tại sẽ tàn khốc cỡ nào.

Bạn đang đọc truyện *Những Mảnh Vụn Vỡ* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.



## Chương 13: Vết thương lòng

Sở Thanh cảm giấy đăng kí trên tay, miệng không ngừng cười. Đây là những nụ cười hạnh phúc nhất trong cuộc đời cô. Nhìn sang Mạc Hàn, anh vẫn lãnh đạm, vẫn lạnh lùng nhưng bàn tay nắm lấy tay cô sao lại ấm áp đến thế. Nhoài người hôn nhẹ lên má anh, cô mở lời:

- Anh bảo giờ chúng ta kết hôn?

- Cực cung... Anh đang sắp xếp. Không phải là đang nóng lòng muốn gả cho anh đấy chứ? - Bàn tay nắm lấy tay cô, mười ngón tay đan vào nhau, anh đưa lên đặt lên mu bàn tay cô một nụ hôn.

- Đúng vậy... Rất nóng lòng... Cực kì trông mong tới ngày anh rước em về. Rất đợi. - Cô ánh mắt không giấu hạnh phúc, lời nói vô cùng thẳng thắn.

- Hôm nay trời đẹp có thể đi dạo với em không? Phở đi bộ thực sự rất vui a. - Cô trong xe không ngừng nài nỉ anh dù biết anh còn rất nhiều việc nhưng một ngày vui như hôm nay, tiết trời còn rất biết chiều lòng người nên Sở Thanh đặc biệt muốn cùng Mạc Hàn dạo phố.

Phô đi bộ rất đông, rất nhiều món ăn vỉa hè, cả những trò chơi. Cô nắm lấy tay anh kéo anh đi từ hàng quán này sang hàng quán khác.

- Hàn.. Chúng ta qua kia đi... Hàn... Em muốn ăn cái này... Chúng ta chơi đu quay nhé... - Cô như đứa trẻ chạy hết chỗ này chỗ kia còn anh lại cao ngạo, ngênh ngang. Những thứ trên phố đi bộ với anh đều không chút hứng thú chỉ là chiều lòng cô một chút.

- Một rồi sao? - Mạc Hàn lau đi những giọt mồ hôi lấm tấm trên trán cô. Hai người ngồi lại ở ghế đá.

- Hàn à... Hứa với em. Sau này dù có bận như thế nào, dù cho sau này có khó khăn, cực khổ thế nào chúng ta hãy cứ hạnh phúc như thế này nhé. - Cô tựa đầu vào bờ vai vững chắc của anh.

- Ừm..

Hồi ức lướt nhanh qua đầu cô như một thước phim ngắn. Những hình ảnh hạnh phúc ấy... Cô giờ lại không dám ước mơ tới. Anh chưa cho cô một lời hứa hẹn đẹp đẽ nào cả.

Hi vọng hạnh phúc vừa mới trổ nở chưa bao lâu thì ngay sau đó là một sự thật phũ phàng.

Hai người đang chuẩn bị ra về thì anh có điện thoại.

- Sao rồi? - Anh lạnh lùng hỏi, có chút gì đó vội vàng, trông mong. Ngay lập tức đầu dây bên kia truyền tới một tin tức cực shock.

- "Mạc Tổng. Liễu Nhiên tiểu thư đã tỉnh lại."

Anh ngay lập tức kéo Sở Thanh ra xe rồi đi nhanh tới phòng khám phía Tây thành phố.

Cô lo lắng không biết tại sao sau khi nhận được cuộc gọi đó anh lại vội vã như thế sợ rằng sẽ bỏ lỡ điều gì đó. Dù hỏi thế nào nhưng đáp lại những câu hỏi của cô chỉ là sự im lặng của anh.

Tới nơi anh không quan tâm tới điều gì chỉ một mạch chạy nhanh vào trong khiến cô thấy hơi ngợp ngán nhưng cũng theo chân anh vào. Bước vào một phòng bệnh đặc biệt. Đạp vào mắt cô là hình ảnh thật đáng sợ. Cô chưa từng một lần nghĩ sẽ thấy cảnh anh trước mặt cô lại ôm trầm lấy một người con gái khác. Biểu cảm trên khuôn mặt là cô chưa từng một lần thấy, cũng chưa một lần cạnh cô mà bây giờ, đó là hạnh phúc.

Đứng chết chân ngoài cửa, cô đã suy nghĩ đến rất nhiều đáp án về người phụ nữ anh đang ôm kia. Cô ấy có thể là em gái anh, nhưng anh là con một. Cô ấy cũng có thể là bạn thân của anh, nhưng ngoài Lạc Minh anh không hề có mối quan hệ bạn bè với bất kì ai... Suy nghĩ vòng vòng trong đầu cô cuối cùng lại dừng lại ở một đáp án sau khi cô nghe câu nói của anh:

- Nhiên Nhiên, anh rất nhớ em anh đã chờ em hơn hai năm rồi, không ngày nào không tới để nói cho em nghe rằng anh yêu em..

Và đáp án cuối cùng cô nghĩ tới đó là... Cô gái kia là người tình của anh.

Nước mắt không lặn mà rơi xuống, từng giọt, từng giọt trên mặt đất lạnh băng. Cô không nghe nhầm. Anh nói "anh yêu" cô gái kia chứ không phải cô.

Giấy đăng kí kết hôn trên tay cô bị nắm tới nhàu nát. Cô chạy vào phòng, trước mặt anh, đem hết hi vọng về điều cô vừa thấy không phải sự thật hỏi anh:

- Hàn à... Anh vừa nói anh yêu cô ấy sao? - Di chuyển ánh mắt tới cô gái trong lòng anh, cô ấy rất xinh, có thể là xinh hơn cô nhưng đôi mắt lại hung ác đến đáng sợ.

- Sở Thanh... Tôi..

- Chúng ta... Rốt cuộc anh coi em là gì? Thế thân à? Hay là vị khách qua đường? - Cô lấy hết can đảm và dũng khí nhìn hai người trước mặt. - Chúng ta mới đăng kí kết hôn còn chưa tới một ngày mà. Tại sao anh lại đem hết hi vọng hạnh phúc của tôi ra mà chà đạp như vậy? Tại sao anh lại biến tôi thành

con ngốc như bây giờ chứ? Kiếp trước tôi nợ tình anh sao? - Hai hàng nước mắt chảy dài, những giọt lệ mặn chát, mặn đến đau lòng sót dạ.

Hai chân vô lực khụy xuống, cô ngồi thụp xuống mặt sàn băng lạnh. Lạnh giống như trái tim cô bây giờ vậy. Vừa đau vừa đóng băng. Cô hiện tại thật thảm.

Bạn đang đọc truyện *Những Mảnh Vụn Vỡ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 14: Anh tàn nhẫn

- Mạc Hàn... Anh nói cho tôi biết sắp tới anh còn định làm gì? - Cô hít một hơi, nhìn lên đáng vẻ cao cao tại thượng của người phía trên.

Bao nhiêu yêu thương, hạnh phúc trong chốc lát liền trở thành đau khổ, bi ai.

Anh ôm người trong lòng, thoải mái mà vuốt ve khuôn mặt cô ta, nhìn xuống cô. Ánh mắt ôn nhu, trìu mến của anh đâu? Sao hiện tại lại lạnh lẽo đến băng giá.

- Lôi cô ta ra ngoài. - Mạc Hàn nhìn hai người vệ sĩ bên cạnh, giọng nói ra lệnh.

Nhận lệnh, hai người đàn ông tiến tới kéo cô dậy. Bình thường vẫn hay chứng kiến cảnh tượng anh sủng cô lên tận trời thế mà bây giờ tất cả lại là băng lãnh, tàn khốc.

Sở Thanh bị đưa tới một phòng bệnh, nơi đây chỉ có một chiếc giường nhỏ, một tủ đồ trống rỗng, bốn bức tường trắng và hiện tại có thêm cô.

Ngồi thụp xuống cạnh cửa ra vào, cô có cảm giác như người một góc, hai tay ôm lấy hai đầu gối, cắn chặt môi mà khóc không thành tiếng.

- Mẹ... Hức... Mẹ ơi... hức... Tiểu Thanh... Rã... Hức... Rất nhớ mẹ... Con... Rất nhớ mẹ... Hức hức... - Cả căn phòng yên ắng, chỉ có tiếng nấc nghẹn ngào của cô.

Giả như mẹ cô ở đây, giả như cô có thể dựa vào lồng ngực ấm áp của bà, cô muốn được an ủi, muốn được vỗ về. Chưa bao giờ Sở Thanh cô lại có cái cảm giác tủi hổ đến thế này.

"Cạch" Tiếng mở cửa vang lên, cô ngay lập tức đứng dậy muốn chạy nhanh ra ngoài nhưng cánh tay lại bị người kia túm lấy kéo mạnh cô vào trong khiến toàn thân vô lực ngã nhào xuống đất. Bà vai vè va vào thành giường mà truyền tới cảm giác đau điếng.

- Cô muốn chạy? - Người đàn ông lạnh lùng bước tới tàn nhẫn đập lên bàn tay nhỏ đang trống dưới sàn của cô.

- Aaaa aaaa... Đau... Anh điên sao?- Con đau rất từ mu bàn tay và các ngón tay truyền tới khiến cô không chịu nổi mà hét lớn.

- Hết cái gì? - Anh hung hăng dùng lực khiến cô cảm giác như xương bàn tay vỡ vụn.

- Tên điên nhà anh mau bỏ ra. - Sở Thanh đau đớn đẩy chân anh ra khỏi tay cô nhưng hoàn toàn vô dụng.

Thấy gương mặt cô nhợt dần Mạc Hàn mới chịu buông. Anh ngồi xuống trước mặt cô bóp mạnh cằm cô, bắt cô đối diện mặt anh.

- Ngoan ngoan ở yên đây cho tôi. Xong việc sẽ thả cô ra. Bằng không cô cứ thử trốn khỏi tôi... Đừng trách. - Anh đem ánh mắt giết người ném cho cô. Anh hiện tại và cách đây vài tiếng trước như hai người khác nhau. Lúc trước ôn nhu, dịu dàng bao nhiêu thì bây giờ băng lãnh, tàn độc bấy nhiêu.

- Anh còn muốn gì ở tôi nữa? Chơi chưa chán sao? - Cô ngược mắt nhìn anh. Đôi mắt đầy chán ghét.

- Còn giá trị lợi dụng đương nhiên tôi sẽ không bỏ qua. Cứ ngoan ngoan ở đây cho tôi. Bằng không cả cô và mẹ cô sống không yên đâu. - Mạc Hàn buông tay khỏi cằm cô, đôi môi cong lên nụ cười khinh miệt.

- Anh muốn làm gì? Anh dám động vào mẹ tôi, tôi không tha cho anh. - Sở Thanh hung hăng túm lấy tay áo anh lại bị anh hất ra.

- Không tha cho tôi... Nực cười. Cô nghĩ trên đời này ai dám động vào tôi? Có trách thì trách cô lại sinh ra làm người thừa kế của gia tộc Thiên Tuế Lăng, đáng giá, thực sự rất đáng giá. - Anh nói rồi bỏ ra ngoài, để lại cô bên trong với câu nói khó hiểu của anh.

- Mạc Hàn... Chó chết... Anh mau thả tôi ra... Tên điên kia. Tôi sẽ giết chết anh... - Cô đập cửa la hét mặc ch cánh tay đang đau buốt, vệ sĩ đứng nhìn cô sốt xả lên tiếng:

- Sở tiểu thư... Cô đừng la nữa. Đây là phòng cách âm cô la cũng vô dụng.

- Anh... Anh vệ sĩ... Anh mau thả tôi ra đi. Tôi sẽ cho anh số tiền lớn mà... Làm ơn thả tôi ra. - Cô nhìn lên người vệ sĩ, ánh mắt đầy đáng thương.

- Xin lỗi tiểu thư, tôi làm vậy cả nhà tôi sẽ chết.

Cô mệt mỏi ngồi tựa lưng vào tường. Bả vai, bàn tay một lúc truyền tới cơn đau nhức khó chịu. Những lời anh nói ban nãy cô thực sự tiêu hóa không nổi. Không đầu không đuôi lại nói cô là người thừa kế gia tộc Thiên Tuế gì đó. Cô cũng chỉ là người bình thường thôi mà, tự dưng anh lại trở mặt đối xử tàn độc với cô. Mạc Hàn, anh thật quá nhẫn tâm.

Mệt mỏi, đau đớn, bất lực... Mi tâm khẽ nhắm lại cô thực sự không dám nghĩ tới những tháng ngày đau khổ sắp tới, càng không dám tưởng tượng những hình ảnh hạnh phúc sau này cũng anh. Hạnh phúc với cô bây giờ thật quá xa xỉ, không thể với tới.

Bạn đang đọc truyện *Những Mảnh Vỡ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 15: Phẫu thuật

Phòng bệnh của Liễu Nhiên lúc nửa đêm, Mạc Hàn ôm ả trong lòng, vuốt ve mái tóc dài của ả, nhẹ nhàng đặt lên trán ả một nụ hôn.

- Hàn... Anh sẽ chữa khỏi bệnh cho em đúng không? - Giọng nói khàn đặc của ả vang lên. Do lâu ngày không nói chuyện nên cổ họng ả đau rát.

- Đương nhiên rồi, bảo bối. Anh nhất định chữa khỏi cho em. Ngoan đừng nói nữa em lại đau họng bây giờ. - Anh lo lắng, quan tâm ả từng chút nhưng lại nhẫn tâm trả đáp lên cô.

Căn phòng trở nên yên lặng cho tới khi cơ thể ả bắt đầu biến đổi. Cả người ả lạnh toát, mồ hôi hạt châu rơi trên trán ả. ả co giật dữ dội, đôi mắt ả đỏ ngầu trợn ngược vô cùng đáng sợ. Bác sĩ chạy lại tiêm một mũi an thần thì cơ thể ả mới ổn định trở lại.

Trong căn phòng trống lạnh lẽo, cô gái nhỏ nhắm cuộn tròn người trên giường, nước mắt không ngừng chảy dòng. Cô nhớ mẹ, mẹ cô giờ có ổn không? Có sống tốt không? Chưa bao giờ cô muốn ở cạnh bà như lúc này. Cô đang tủi thân, đang chịu tổn thương. Vết thương sâu hoắm trong lòng cô đang ngày một ăn sâu hơn.

Mới hôm qua còn được anh cưng chiều, ôm ấp, vuốt ve mà bây giờ cô chẳng khác gì tội nhân của anh. Tiếng cửa phòng mở vang lên phá tan sự yên ắng nhưng không làm bớt đi sự lạnh lẽo trong phòng. Sở Thanh giật mình vội cúi nước mắt ngồi dậy lui lại góc giường.

- Anh... Anh tới đây làm gì? - Đôi mắt cô sợ hãi hướng người đàn ông trước mặt.

- Đem cô ta đi. - Mạc Hàn lạnh lùng ra lệnh, hai tên vệ sĩ đằng sau kéo cô dậy, lôi cô tới phòng cấp cứu.

- Các người... Các người muốn làm gì? Mau buông tôi ra... Mạc Hàn, anh mau thả tôi ra. - Cô giãy dụa muốn thoát mà không thể.

Cô bị trói chặt trên chiếc giường bệnh, bên cạnh cô là Liễu Nhiên, hình như là... Phẫu thuật.

Anh bước từng bước tới phía giường bệnh của Liễu Nhiên, ả ta ngoan ngoãn nằm im. Mạc Hàn vuốt nhẹ mái tóc ả, ân cần...

- Ngủ một giấc... Tất cả anh lo cho em. - Anh ôn nhu, dịu dàng nhưng khi quay sang phía cô lại toàn là chán ghét, khinh miệt.

- Xong việc cô sẽ được tự do. Tốt nhất lên ngoan ngoãn không người chịu thiệt sẽ là cô. - Ánh mắt ấy lại thêm một lần chạm vào vết thương lòng còn đang rỉ máu của cô.

Nước mắt trào rơi xuống, cô đã cố gắng kìm nén nó lại, lặng lẽ khi đón nhận sự lãnh khốc của anh.

- Thả tôi ra. Anh muốn làm gì chứ... Mạc Hàn tôi sẽ giết chết anh... Tên khốn... - Cô giãy dụa kịch liệt, chỉ mong thoát ra khỏi nơi này. Đây là địa ngục.

- "Bóp" - Âm thanh vang lên rõ mồn một. Anh giáng xuống khuôn mặt nhỏ nhắn của cô một tát. Khuôn miệng rỉ ra chút máu đỏ trông mà đáng thương. Nước mắt lại trào ra nơi khóe mắt cô.

Sao lại như vậy? Tại sao anh lại tàn nhẫn với cô đến thế? Là ác mộng sao? Vậy thì ai đó... làm ơn kéo cô ra khỏi cơn ác mộng này đi... Nó thật đáng sợ.

- Phẫu thuật. Không cần tiêm thuốc tê cho cô ta... - Anh lạnh lùng ra lệnh rồi bỏ ra ngoài.

Bác sĩ, y tá trong phòng nghe thấy mệnh lệnh của Mạc Hàn đều xanh mặt. Phẫu thuật mà không tiêm thuốc tê thì khác nào giết người.

Lau đi những giọt mồ hôi lạnh trên trán, ca phẫu thuật bắt đầu một cách đáng sợ. Từng vết dao cứa lên da thịt Sở Thanh, máu như bị rút sạch. Gương mặt cô bỗng chốc trắng bệch. Tiếng hét trời tai vang lên trong căn phòng phẫu thuật cho tới khi cô ngất đi trong đau đớn.

Mọi thứ đều diễn ra một cách khó khăn. Ca phẫu thuật thành công. Liễu Nhiều được đưa tới phòng bệnh đặc biệt. Còn cô, Sở Thanh cô lại bị anh nhả tâm ném vào căn phòng bệnh lạnh lẽo kia.

Chẳng ai tin nổi cô vẫn sống qua khỏi ca phẫu thuật ấy. Tất cả đều nhờ liều thuốc mê của Xuyên Nhãn Lâm. Anh ta cứu cô một mạng nhân lúc mọi người không để ý.

Cô tỉnh lại cũng là năm ngày sau. Không ai bên cạnh cô ngoài Xuyên Nhãn Lâm. Anh ta tới chăm sóc cho cô, cố gắng hết sức để giúp cô mau khỏe lại.

Sở Thanh tỉnh lại nhưng cô lại cảm thấy đau nhức. Cơ thể cô như tê liệt, ngoài vết thương do phẫu thuật tách tủy còn có con đau truyền tới từ mắt, cô không thể thấy gì... Tất cả đều là một màu đen.

- Aaaaaaaaaaaaaa... - Cô sợ hãi hét lớn. Cũng may Xuyên Nhãn Lâm ở đó trấn tĩnh cô. Anh ta kể cô nghe mọi chuyện, ngay cả về đôi mắt cô cũng là bị Mạc Hàn lấy đi cho Liễu Nhiều.

- Anh nói cái gì... Anh ta còn dám lấy mắt tôi đổi cho ả ta sao. - Cô tức giận.

- Đúng vậy... Nhưng cô yên tâm đôi mắt này sẽ là tốt nhất với cô. - Nhãn Lâm nhếch môi đầy ẩn ý, trong đầu hiện lên không ít tính toán và mưu kế.

Bạn đang đọc truyện *Những Mảnh Vỡ* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 16: Mắt mắt

Sở Thanh lặng im lắng nghe những lời Xuyên Nhãn Lâm nói. Cô đang suy nghĩ về quá khứ, một chuỗi đau lòng mở ra. Hiện tại, tổn thương lại gấp bội... Vậy còn tương lai... Tương lai của cô... Chắc chắn nó sẽ là cay nghiệt nhất.

- Làm thế nào để tôi rời khỏi đây? - Muốn sống thì bây giờ cô chỉ còn cách chạy trốn, trốn đi thật xa, cô đâu thể nào đâu lại được anh, tên ác ma tuyệt tình ấy chỉ cần một cái búng tay là có thể hóa cô thành tro bụi.

- Chuyện này tôi... - Nhãn Lâm vừa nói vừa kiểm tra lại vết mổ cho cô, thì cửa phòng bật mở.

Mạc Hàn bước vào, khuôn mặt lãnh đạm nhìn phía cô, ánh mắt ngày lập tức chứa đầy nộ khí hướng hành động của Xuyên Nhãn Lâm trên người cô không hài lòng.

- Chết tiệt. - Gầm nhẹ một tiếng, Mạc Hàn lao tới giáng lên mặt Nhãn Lâm một đấm đau điếng.

Máu từ khóe miệng cậu chảy xuống. Anh lại túm cổ áo cậu, ném ra phía cửa.

- Biến. - Anh quay sang cô, cô bây giờ thật tiều tụy, đáng thương. Nhưng anh lại đau thương cô, mạnh bạo bóp lấy cằm cô. - Cô và anh ta quen nhau?

- Ừ.... a... Um... Đa... Đau... - Cô khó chịu lắc đầu, cảm bị anh bóp như vỡ vụn. Hết đau đớn này lại tới đau đớn khác từ anh khiến cô quá mệt mỏi.

Thấy hành động quá khích của mình anh thu tay lại nhìn cô hồi lâu. Sao giờ thấy cô như vậy anh lại không vui? Lại có chút gì đó... chưa sót.

Ngồi xuống bên giường bệnh của Sở Thanh, anh đưa tay vuốt nhẹ lọn tóc cô, mùi hoa oải hương trên tóc cô lại đưa anh vào một chút mộng lung, bàn tay vô tình lướt nhẹ lên mặt cô. Giọng nói trở lên ôn nhu một phần:

- Có đau lắm không.

Cái gai trong lòng như lại cắm sâu thêm một chút. Câu nói này... quá khứ nghe thì ấm áp bao nhiêu, hiện tại lại xót xa bấy nhiêu.

Là anh đang thương hại cô đấy ư? Nhìn cô như vậy không phải anh là người vui vẻ nhất sao? Đàn ông đúng là biết cách khiến phụ nữ đau lòng.

- Dơ bẩn... Aa... - Cô đưa tay lên gạt đi bàn tay anh trên mặt mình nhưng nó lại chạm tới vết thương chưa khép miệng của ca phẫu thuật tách tủy, con đau truyền tới khiến cô như muốn chết đi.

- Hừ... - Nhận ra thái độ có chút bất thường của mình, anh thu lại ánh mắt và hành động. Hừ lạnh một tiếng rồi bỏ đi.

- Bao giờ tôi mới được ra khỏi đây? - Anh đã nói nếu xong việc cô sẽ được phép rời khỏi đây. Giờ mọi thứ xong rồi cô chỉ muốn đi cho thật nhanh.

Khựng lại vài giây, anh không biết sẽ trả lời cô thế nào? Cô muốn đi rồi sao? Mới đó mà đã muốn rời bỏ anh ư?

- Tôi chơi chưa chán.

- Anh nói không giữ lời. Mạc Hàn, anh còn muốn làm gì nữa? Đòi con gái của tôi anh cũng lấy, tùy cũng lấy cho người tình của anh, đến cả đôi mắt của tôi anh cũng đem cho cô ta, tôi còn gì để anh lấy, để anh chơi đùa nữa sao? - Cô tức giận khi nghe câu nói kia của anh. Mọi thứ cô đều cho anh cả rồi, giờ cô còn cái gì?

- Lo mà dưỡng bệnh. - Anh nói rồi bỏ ra ngoài.

Anh sao thế này? Cảm giác gì đây? Mất mát à? Không phải tất cả những gì anh muốn đều đạt được, lẽ ra anh lên mừng mới đúng chứ. Nhìn vào phòng bệnh của cô, lòng anh lại dâng lên chút xót xa. Cô gái kia sao mà đáng thương thế? Chỉ mới một tuần lễ thôi mà cô đã gầy và xanh sao rất nhiều.

Mạc Hàn hôm nay cũng rất lạ, anh vào thăm Liễu Nhiên nhưng ngang qua phòng cô lại khựng lại, có một thứ gì đó như thôi miên anh, khiến anh mất tự chủ mà tiến về phía phòng bệnh của cô. Rồi lại khiến anh tức giận khi thấy nam nhân khác đụng chạm thân thể cô, nhớ mùi hoa oải hương trên tóc cô, nhớ cả khuôn mặt nhỏ nhắn ấy nhưng nó đã rất khác với trước kia.

Lòng anh trùng xuống, Mạc Hàn thở dài một hơi rồi đi khỏi phòng khám lớn. Mọi thứ hôm nay cũng khiến anh suy nghĩ nhiều, ngay cả tâm trạng đi thăm Liễu Nhiên cũng chẳng còn. Mọi thứ đều bắt đầu thay đổi.

Bạn đang đọc truyện *Những Mảnh Vỡ* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

## Chương 17: Đôi mắt máu

Người ta nói: "Sau cơn mưa, trời lại sáng". Cô mong chờ cơn mưa kia tạnh để cô có thể thấy cầu vồng. Thấy một tương lai mới.

Sở Thanh nằm trong căn phòng bệnh lạnh lẽo. Nó chẳng khác gì nhà tù. Ngay đến mặt trời, từ lúc bước vào đây, cô chưa từng thấy. Cơ thể ngày càng suy nhược, bây giờ chút sức bình sinh cô cũng chẳng có.

Mạc Hàn lái xe về công ty, anh chẳng hiểu thái độ lúc ấy của mình là gì. Vì sao lại vì cô mà động lòng. Chắc cũng chỉ là do thương hại. Nhưng mà đâu vì chút thương hại ấy mà anh tha cho cô. Lại thêm một kế hoạch mới hiện lên trong đầu anh. Nhấc điện thoại lên gọi cho thư kí riêng:

- Chuẩn bị đi đợi cho cô ta khá hơn thì đưa cô ta đi. - Hiện trên khuôn mặt điển trai của anh là một nụ cười tàn ác.

Liễu Nhiên thì ngược lại với cô. Cô ta có người hầu, có vệ sĩ, cô ta được anh chăm sóc cẩn thận. Muốn gì có đấy. Chỉ sau 3 tuần, sức khỏe nhanh chốc bình phục. Liễu Nhiên ngồi trong phòng bệnh đặc biệt, ngắm nghía đôi mắt mới mà cười ma mị.

"Sở Thanh à Sở Thanh. Đôi mắt này nó vốn không phải dành cho cô. Tôi mới xứng đáng với nó." Cô ta đặt gương xuống rồi đi tới phòng bệnh của Tiểu Thanh.

- Ôi trời. Tôi nhìn thấy gì thế này? Một xác sống ư. Tiểu Thanh Thanh sao cô lại thành ra cái bộ dạng này? - Liễu Nhiên khoanh tay trước ngực nhìn cô đầy châm chọc.

Nhưng đáp lại sự khinh khỉnh kia, cô lại chọn cách im lặng. Vẫn ngồi ôm gối ở góc giường. Đôi mắt nhắm nghiền. Cơ thể nhỏ bé, cô đã gầy đi rất nhiều từ sau khi bị nhốt ở đây. Cô thật đáng thương.

- Sao chứ? Không lẽ cô không những bị mù mà còn bị câm rồi ư? - Liễu Nhiên không hài lòng về đáp án nhận được từ Tiểu Thanh.

Cô ta tiến lại gần Sở Thanh liền bị giật mình khi Thanh mở mắt quay ra nhìn cô đầy tức giận. Đôi mắt đỏ ngầu như máu đang hướng về phía mình.

- Cút. - Giọng nói cô trở lên khàn đặc. Đã 3 tuần liền cô không nói chuyện với bất kì ai.

Cô tức giận khi nhìn thấy đôi mắt cũ của mình trên gương mặt của người đàn bà khác. Nó khiến cô căm hận vì chính nó đã tạo nên tổn thương cho cô. Nó gọi cô nhớ tới những hồi ức đau thương. Cô ghét khi thấy nó. Dù trước đây nó là của cô.

Đôi mắt cô từ từ nhắm lại, cô quay đi chỗ khác. Người đàn bà đứng cạnh cô thật dơ bẩn. Cô không muốn thấy cô ta.

Liễu Nhiên lại không vì chút giật mình ấy mà sợ hãi. Cô ta liền cầm cốc nước trên bàn xuống, nhẹ nhàng tha xuống. Âm thanh của những mảnh vỡ vang lên chói tai.

- Cô nên nhớ. Cuộc đời cô sẽ giống như nó. Không bao giờ lành lặn. - Cô ta cười khẩy rồi bỏ đi.

Sở Thanh nhìn xuống những mảnh vỡ trên sàn, nước lênh láng. Khuôn mặt cô vẫn vậy. Ánh mắt vẫn vô hồn nhìn về phía cốc nước vỡ.

Có lẽ cô ta nói đúng. Cuộc đời cô mãi mãi vẫn vậy sẽ chẳng khác hơn. Nó cũng sẽ chẳng trở lại như ban đầu. Cô phải làm sao để thoát khỏi nỗi địa ngục tâm tởn này đây.

Hai ngày sau. Mạc Hàn trở lại phòng khám riêng. Hôm nay anh sẽ đưa cô đi.

Bước vào phòng bệnh của cô. Nó hoàn toàn trống rỗng. Người đã không thấy chỉ thấy những mảnh vỡ trên sàn nhà. Tủ đồ mọi hòm đóng chặt nhưng hôm nay nó lại mở. Anh bước tới phía tủ đồ. Bóng dáng người con gái đáng thương kia hiện lên ngay trước mắt anh.

Cô ngồi trong góc tủ, nghiêng đầu tựa vào thành tủ, đôi mắt luôn nhắm nghiền. Trông cô chẳng khác gì một đứa trẻ tự kỉ, thực sự quá đáng thương.

- Dậy mau. Tôi sẽ đưa cô đi. - Anh nheo mày trước hành động hiện tại của cô.

- Anh muốn đưa tôi đi đâu?

- Đưa cô tới địa ngục. - Anh thản nhiên đáp lại không cần suy nghĩ.

- Tôi muốn biết lí do anh nhắm vào tôi?

- Vì cô là người của gia tộc thất truyền Thiên Tuế Lăng.

- Tôi không biết gì về họ. Tôi cần tự do. - Cô không thay đổi trạng thái. Vẫn ngồi yên ở đó im lặng lại bao trùm căn phòng vài giây. Không khí trở lên ngột ngạt.

- Cô không có tự do. - Anh dứt hai tay vào túi quần, cúi xuống khẽ nhếch môi nhìn cô rồi đứng dậy ra lệnh cho vệ sĩ mang cô đi.

"Nơi địa ngục nào cô có thể tới nữa bây giờ khi ở cạnh anh chính là ĐỊA NGỤC."

Bạn đang đọc truyện *Những Mảnh Vụn Vỡ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 18: Đôi mắt máu (P2)

Hai tên vệ sĩ tới gần kéo cô đi. Cô không còn giống lần trước, không phản kháng cũng chẳng lên tiếng. Cô chỉ im lặng bước theo, đôi chân tê dại vì ngồi quá lâu như muốn khụy xuống cũng may mà có hai tên vệ sĩ kia đỡ cô lại. Sở Thanh vẫn không chịu mở mắt. Bước từng bước phía sau lưng anh.

Ra tới gần sảnh ngoài lại nghe tiếng vọng lại từ đằng sau..:

- Hàn... Hàn ơi... đợi em với. - Liễu Nhiên chạy như ma đuổi về phía Mạc Hàn, được đà cô ta nhào tới ôm trâm lấy anh.

Lúc chạy qua người Thanh, cô ta còn đẩy mạnh cô một cái khiến cô mất tự chủ ngã nhào xuống đất.

- Hàn à... em rất nhớ anh. - Cô ta trong lòng anh nũng nịu, cọ cọ mặt vào ngực anh như con mèo.

Quay ra nhìn Sở Thanh bằng đôi mắt miệt thị, giọng nói khinh khinh vang lên chua chát.

- Sao vậy? Không phải hôm bữa còn định đánh tôi, sao hôm nay lại bày ra cái bộ dạng yếu đuối này? Không phải cô muốn Hàn Ca thương hại cô đó chứ?

- Cô ta đánh em sao? - Mạc Hàn nâng cằm Liễu Nhiên mặt đối mặt.

Ánh mắt cô ta lại bày ra vẻ đáng thương như thể cô ta là người bị hại.

- Đúng vậy đó. Hàn à... cô ta còn định rạch mặt em nữa cơ. Anh có thấy mấy mảnh vỡ trong phòng cô ta không? Cô ta muốn dùng nó để hại em đó. May mà có mấy người vệ sĩ đứng đó bảo vệ em. Cô ta thật ác độc mà. - Liễu Nhiên viết ngay được một kịch bản trong đầu, dựng luôn được cả một thước phim trong đầu anh.

Ánh mắt tức giận của Mạc Hàn chiếu thẳng xuống phía người con gái ngồi bệt ở dưới sàn. Giọng nói khàn khàn cất lên nghe mà ác nghiệt.

- Cô thực sự muốn chết rồi. - Anh không ngăn ngại mà kết án cho cô. Không do dự mà tin ngay lời người đàn bà kia nói.

Nhưng đáp lại anh vẫn là vẻ âm trầm ấy. Đôi mắt chẳng mở ra khiến anh càng thêm tức giận mà cúi xuống bóp mạnh cằm cô. Từng chút một cơn đau lại

truyền đến từ cảm lên tận đôi mắt kia, nó giống như bị bóp vỡ vậy.

- Tôi sẽ giết chết cô.

Bất chợt cô lại cười lên như điên dại. Cười như một người điên khiến mọi người ai cũng khiếp hồn. Mắt cô vẫn không mở, đóng lại như người mù.

- Đó là thiên đường của tôi. - Giọng nói khàn đặc của cô vang lên. Tiếng cười man rợn vẫn không dứt. Cô cười trên nỗi đau của mình, cười trên sự ngu ngốc của anh, cười trên cái màn kịch mà Liễu Nhiên dựng lên để khiến anh căm ghét cô, để đẩy cô xuống vực thẳm.

Anh hừ anh một tiếng, hất cô sang một bên rồi nhanh chóng bước đi.

Mạc Hàn đưa cô tới một căn phòng tối om. Nơi này khá lạnh lẽo. Nó chỉ có một chiếc giường, một tủ đồ một chiếc ghế đã cũ. Tất cả đều u ám, tĩnh mịch.

Anh đáp cô vào bên trong rồi khoanh tay đứng trước cửa.

- Nơi cô xứng đang được ở.

- Khốn nạn. Thả tôi ra. - Cô dùng sức bình sinh cuối cùng lao nhanh về phía cửa. Cô ghét nơi tắm tôi, nó khiến cô sợ hãi. Cô không muốn ở đây. Chút sức ầy của cô đối với anh thì có là gì. Anh túm được cô rồi đẩy cô ngã vào bên trong. Chút anh sáng lên từ bên ngoài chiếu vào bên trong, chiếu lên khuôn mặt cô. Đôi mắt máu mờ ra, nhìn anh đầy căm hận, đầy ghét bỏ.

Anh nhìn cô hồi lâu, có chút sùng sốt khi thấy đôi mắt của cô thật đáng sợ. Đôi mắt bồ câu trước kia anh thấy giờ đã không còn, thay vào đó là một đôi mắt máu đầy lửa giận.

- Nếu như anh không giết tôi thì tôi sẽ chính là người giết chết anh. - Từng chữ in vào trong đầu anh. Hình ảnh của cô ám ảnh anh không dứt. Tiếng của sắt rỉ sét đóng lại vang lên trời tai. Cả căn phòng chìm trong bóng tối.

---

Bạn đang đọc truyện *Những Mảnh Vụn Vỡ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 19: Phóng đăng

Bóng tối bao trùm cả gian phòng, luồng khí lạnh như dày đặc hơn. Sở Thanh ngồi co ro ở góc tủ, cô sợ bóng tối, sợ cái không gian yên tĩnh rợn người này. Một chút ánh sáng cũng không có. Sở Thanh sợ hãi đến phát khóc. Mím chặt môi để không gây tiếng động lớn, cô ôm hai gối gục mặt, cả người run lên từng đợt.

- Thả tôi ra... mẹ ơi... mẹ...- Trong không gian vắng lặng chỉ còn tiếng khóc hòa lẫn những âm thanh ngắt quãng của cô.

Đôi mắt bỗng đau đớn cực độ. Từng mạch máu như muốn vỡ ra. Hiện dần trên đôi đồng tử là những mạch máu chi chít.

-...Aaaaaaa..... - Con đau từ mắt truyền tới đại não. Sở Thanh gào lên trong đau đớn tột độ.

Những ngón tay cào trên mặt đất trắng bệch, khuôn mặt trở nên biết sắc. Đầu óc như vỡ vụn, mồ hôi ướt đầm, vài giọt lăn dài trên gương mặt xinh đẹp, trắng bệch không chút huyết sắc của cô.

Vài phút sau, khi cơn đau dần tan biến, lớp áo mỏng ướt đầm mồ hôi, những sợi tóc lòa xòa dính trên mặt, cô thở dài một tiếng rồi ngất đi trên cái lạnh lẽo của nền gạch.

.....

Mạc Hàn ngồi trong phòng làm việc, khuôn mặt hơi dần ra, tựa đầu vào ghế, mi tâm khép hờ, hơi thở đều đặn trông như đang ngủ.

Tiếng cửa phòng mở ra, tiếng giày cao gót nện trên sàn gỗ, từng bước từng bước như gần hơn, đôi lông mày hơi nhíu lại. Mùi hương nước hoa hơi đậm rất đặc trưng. Những ngón tay thon dài chạm khẽ lên gương mặt anh tuần rồi dừng lại trên bờ môi, miết nhẹ. Ánh mắt người kia dịu dàng nhìn Mạc Hàn, không kiểm soát mà cúi xuống hôn anh lại bị anh chặn lại.

- Anh còn đang làm việc. - Đôi mắt chim ưng mở ra, có chút hơi khó chịu trước hành động của người trước mặt.

- Không chịu. Công việc thì kệ công việc, em muốn anh dành thời gian cho em. - Liễu Nhiên nũng nịu ngồi lên đùi anh chiếc váy body bó sát, ngăn ngừa lại được kéo cao lên vài phần, phần ngực khoét sâu lộ ra phần nửa đôi bông đào phấp phồng theo từng nhịp thở, thật đốn mắ người nhìn.



Cô ta vòng tay qua cổ ép sát thân thể nóng bỏng vào người anh. Một phần quyến rũ, một phần nũng nịu, trẻ con: "Có thể dành cho em một chút thời gian không?" giọng nói cất lên rồi lại đi kèm thêm cả hành động không mấy là trong sáng.

Ánh mắt Mạc Hàn lại có chút thay đổi khi thấy cảnh bông mắt này nhưng hành động lại khiến anh thấy khó chịu. Nó thực sự có vẻ dễ tiện giống như mấy người nữ nhân phục vụ tại quán bar, chuyên đi mời chào những kẻ lăm tiền nhiều của. Khác hẳn với Tiểu Thanh, rất thuần khiết, trong sạch, cho anh cảm giác kích thích tốt độ. Mi tâm khép lại nghĩ về hình ảnh đáng yêu của cô khi dụ dỗ anh hôm say rượu mà trong lòng có chút cười rồi lại nhanh chóng thu lại, tự cười bản thân mình khi nghĩ về người con gái kia. Thật điên rồ.

Bàn tay mềm mại của nữ nhân chạm nhẹ lên vòm ngực săn chắc của Mạc Hàn qua lớp áo sơ mi, hai chiếc cúc áo đầu đã mở ra phóng đảng. Anh không nói gì, tiếp tục quan sát hành động của Liễu Nhiên, cô ta được nước làm tới, di chuyển tới phần bụng dưới của anh, một chút nữa là chạm tới nơi cực long đang ngủ say liền bị anh giữ lại.

- Được rồi. Bây giờ không phải là lúc. Em ra ngoài đi. - Mi tâm trùng xuống, giọng nói trầm ồm vang lên, khiến người trước mặt một phen hốt hoảng.

Liễu Nhiên sầm mặt, ánh mắt có phần không cam. Vẫn tiếp tục mặt dày mà dụ hoặc anh. Cô ta dưới người hôn anh lại một lần nữa bị anh đẩy ra. Giọng nói có phần trầm hẳn xuống.

- Anh nói rồi, mau ra ngoài đi. - Anh thích những cô gái chủ động nhưng không thích những kẻ cố gắng trong giả tạo như thế này.

Liễu Nhiên hậm hực đứng dậy bỏ ra ngoài. Mạc Hàn mi tâm lại khép lại có chút khó chịu vòng tay ra sau đầu. Một chút hình ảnh của cô gái nhỏ kia thoáng chạy qua đầu anh. Thật khó dứt

Bạn đang đọc truyện *Những Mảnh Vụn Vỡ* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 20: Cô chủ

Chìm vào dòng suy nghĩ vài giây, Mạc Hàn giật mình mở mắt khi nghe tiếng chuông điện thoại. Là thư kí riêng của anh gọi.

- Có chuyện gì? - Giọng nói trầm ồm vang lên kèm theo chút mệt mỏi.

- Thưa chủ tịch. Chúng ta có một cuộc họp gấp bên Pháp về hợp đồng sắp tới. Giám đốc Jack muốn thỏa thuận thêm về hợp đồng.

- Ông ta đang muốn thử thách lòng kiên nhẫn của tôi sao. Thời gian đi?

- Dạ nó kéo dài một tuần thưa chủ tịch. Có rất nhiều vấn đề cần cân nhắc. Chuyến bay sẽ xuất phát lúc 4 giờ sáng.

- Một tuần. Được rồi sắp xếp lịch tôi sẽ qua đó ngay. - Mạc Hàn nói rồi tắt máy vứt điện thoại lên bàn rồi thờ dãi một tiếng một nhọc.

Anh đứng dậy, đôi chân dài sai bước, từng chút một lại gần phía nhà kho, nói anh giam lỏng cô.

- "Kéttttttt" - Tiếng cửa sắt vang lên chói tai, từng tia ánh sáng lọt qua khe cửa chiếu vào căn phòng đầy bụi bặm.

Cô nằm co ro dưới sàn đất lạnh lẽo, đầu tóc trở lên rối tung rối mù. Chiếc váy trắng lấm lem bùn đất. Khuôn mặt cô tiều tụy, đôi mắt nhắm nghiền, cô vẫn chưa tỉnh sau cơn đau ban nãy.

Nhìn xuống thân hình nhỏ bé bất động dưới sàn đất, ánh mắt anh khém hờ như soi xét. Gọi người bên ngoài mang vào chậu nước lạnh, anh trực tiếp dội nó lên người cô không thương tiếc.

- Mau tỉnh dậy cho tôi. - Giọng nói trầm khàn vang lên trong căn phòng lạnh lẽo.

Dòng nước lạnh ngắt dội vào người khiến cơ thể cô run bần bật trong cái lạnh 8°C ở thành phố này. Cô tỉnh lại run rẩy ngồi dậy, nép vào góc tường sợ hãi như thể đang chuẩn bị đối mặt với điều gì đáng sợ.

- Sao vậy? Cô sợ tôi sao? Mọi lần vẫn phản kháng quyết liệt lắm cơ mà, sao giờ lại như con mèo con vậy? - Mạc Hàn ngồi xổm xuống trước mặt Sở Thanh, ánh mắt đầy khiêu khích.

Sở Thanh lại càng thu mình, cô sợ hãi tới nấc lên cả người không ngừng run rẩy.

- Thả tôi ra. - Giọng nói yếu ớt, mang theo sự sợ hãi truyền tới bên tai anh.

- Muốn tôi thả cô ra? - Giọng nói đầy gian xảo còn mang theo cả ý cười. - Được thôi. Theo tôi. Tôi sẽ thả cô ra. - Mạc Hàn vươn tay chạm lên lọn tóc

nhỏ của cô liền bị cô né tránh.

Anh cười khẩy rồi đứng dậy. Bước ra ngoài. Sở Thanh nghe vậy đứng dậy bước theo anh. Nhưng đôi chân nhỏ bé, tê dại không trụ vững, cả thân người lấp tức ngã nhào về phía anh.

- Dơ bẩn. - Anh mạnh tay hất cô sang một bên. - Đừng có lợi dụng mà câu dẫn tôi. - Anh khinh bỉ nhìn cô dưới mặt đất.

Lòng cô lại dâng lên một cổ chua xót. Anh thay đổi thật rồi. Vì người con gái kia mà anh dành lòng đối xử tàn nhẫn với cô như vậy, không một chút thương hại.

Nghe lời anh nói cô gắng gượng đứng dậy hai tay đưa ra phía trước tìm đường. Đôi mắt cô bây giờ không có khả năng nhìn thấy nữa rồi. Cô giờ chẳng khác gì phế nhân.

Một bàn tay ấm áp nắm lấy tay cô, giọng nói dịu dàng. Cô chủ nhỏ, để tôi đưa cô đi. - Là dì Sáu, quản gia nhà Mạc Hàn. Dì vẫn nhớ cô. Vẫn gọi cô bằng đầy yêu thương như trước.

- Dì Sáu... - Cô còn chưa kịp nói hết câu thì giọng nói lạnh lạnh của một nữ nhân vang lên:

- Cô chủ nhỏ... - Liễu Nhiên từ trên lầu bước xuống về mặt khinh bỉ nhìn Sở Thanh. - Dì Sáu à. Tôi mới là cô chủ tương lai của Mạc Gia. Dì lại đem một con nhỏ không biết điều này ra để gọi là cô chủ, dì không sợ không bao lâu sẽ biến mất khỏi Mạc Gia này sao? - Giọng điệu chanh chua, anh mắt sắc lạnh rồi Sở Thanh chiếu lên người dì Sáu.

- Mạc Gia chúng tôi bây giờ và sau này chỉ có cố ấy là cô chủ. Liễu Nhiên tiểu thư dù từ nhỏ cô có là thanh mai trúc mã với cậu chủ nhà chúng tôi thì cũng không thay đổi được gì đâu. - Dì Sáu nhìn Liễu Nhiên chẳng chút hài lòng. Ngay từ khi cô ta trở lại với đôi mắt mới nay tất cả mọi thứ đã thay đổi. Dù có vài lần đi nói chuyện với anh về Sở Thanh nhưng tất cả đều vì cô gái kia mà Mạc Hàn từ chối cùng với thái độ kèn kiệu này của cô mà mọi người có cái nhìn không mấy thiện cảm, chỉ riêng cô hầu gái tên Thúy Hạnh là lúc nào cũng bám lấy Liễu Nhiên để nịnh hót.

- Dì Sáu, dì nói gì vậy. Cô Liễu Nhiên mới là cô chủ của chúng ta, còn Sở Thanh này trả mấy mà cô ta bị cậu chủ vứt đi. Cô ta chỉ là thứ đồ chơi qua đường thôi. - Giọng nói Thúy Hạnh chẳng khác người đang trước cô (Liễu Nhiên) vô cùng cay nghiệt.

- Hồn xược. "Bốp" - Một bạt tai giáng xuống mặt Thúy Hạnh. Dì Sáu tức giận nhìn cô ta. - Ở đây có chỗ cho cô nói những nói cuội sao. Mau chóng dọn hành lý đi ra khỏi đây. Mạc Gia không có chỗ cho hạng người không biết phải trái như cô.

- Ai cho bà cái quyền đó. Tôi đây mới là người nói câu đó. Sau này tôi đây sẽ làm thiếu phu nhân Mạc Gia. Tốt nhất bà nên biết điều mà làm việc của mình đi. - Liễu Nhiên tròn mắt nhìn dì Sáu.

- Cô đừng ở đó mà ảo tưởng nữa. Mạc Gia không bao giờ có chỗ cho người không biết điều như cô. - Dì Sáu nói đầy khinh bỉ.

- Bà dám nói với tôi như vậy? - Liễu Nhiên trừng mắt vùng tay định đánh dì Sáu nhưng cô nghe thấy âm thanh ấy mà đỡ cho dì quản gia một bạt tai, năm ngón tay hằn lên mặt đỏ ửng. Khuôn mặt tiểu tụy lại càng thêm đáng thương.

- Cô không được dạy dỗ sao? Đánh người già như vậy mà không xấu hổ à? - Giọng nói khàn đặc của Sở Thanh vang lên, đôi mắt máu mở ra đầy tức giận như có thể giết người.

- Cô... cô còn dám... - Liễu Nhiên thấy đôi mắt của Sở Thanh có phần sợ hãi nhưng vì sĩ diện cô ta còn định giơ tay đánh Sở Thanh.

- Dừng lại. - Mạc Hàn từ trên lầu bước xuống, ánh mắt mang vài phần mệt mỏi.

Bạn đang đọc truyện *Những Mảnh Vỡ* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 21: Phóng đăng (P2)

Vừa thấy Mạc Hàn bước xuống, Liễu Nhiên nhanh chóng thu cánh tay của mình lại, gương mặt là hoàn toàn sợ hãi cùng với yếu đuối, mỏng manh.

- Hàn à, cô ta thật đáng sợ. Cô... cô ta muốn hại em. - Liễu Nhiên nép vào lòng anh, tựa đầu vào khuôn ngực rắn chắc của anh mà nũng nịu.

Sở Thanh nghe thấy giọng nói quen thuộc liền nhắm mắt lại, vội vàng quay mặt qua nơi khác. Cô không muốn ai thấy bộ dạng đáng sợ này của cô, đặc biệt là anh nhưng cô lại không kiềm chế được bản thân. Cô vẫn sợ cảm giác anh ghê tởm về vẻ ngoài này của cô. Sợ anh sẽ chán ghét cô.

Tại sao cô lại như vậy? Quá nhu nhược. Anh đối xử với cô tàn nhẫn, không chút thương hại vậy mà cô lại vẫn một lòng với anh. Sở Thanh à Sở Thanh, có phải cô mới là người ác độc nhất với chính mình không?

- Cậu chủ à... cậu chủ mọi chuyện không phải như cậu nghĩ đâu. Cậu chủ nhỏ chỉ là... - Di Sáu cố gắng biệt mình cho cô trước mặt anh, đi không muốn anh ghét bỏ cô nhưng mà cánh tay đi lại bị xiết lại bởi bàn tay gầy guộc, lạnh lẽo của cô gái đứng cạnh.

Sở Thanh khẽ lắc đầu, cô không muốn đi giải thích gì cả bởi vốn dĩ nếu người ta muốn hiểu thì tự khắc sẽ hiểu còn người ta cố chấp không muốn hiểu dù có giải thích trăm vạn lần thì vẫn đến vậy mà thôi, người ta vẫn sẽ nhẫn tâm trả đũa lên mình.

- Sở Thanh. Cô đừng tưởng trước đây được tôi cưng chiều thì bây giờ muốn làm gì cũng được. Hiện tại thì cô chẳng khác gì phế vật. - Mạc Hàn nhìn cô đầy cay nghiệt, không tiếc buông cho cô gái tội nghiệp này những lời cay đắng. Trong mắt anh, cô bây giờ là vô cùng xấu xí và ghê tởm.

"Mạc Hàn... tôi từng yêu anh nhiều như vậy, hy sinh tất cả vì anh. Thứ gì của tôi anh cũng cướp đoạt. Vậy mà tôi đẩy hết lần này tới lần khác sai lầm. Tôi mù thật rồi sao hả ông trời ời." - Sở Thanh trong lòng gào thét. Đau đớn, xót xa từng chút từng chút ăn mòn cả tâm can.

Im lặng hồi lâu cô mới lên tiếng. Chỉ vờn vờn ba từ: - Thả tôi ra - Cô không nhìn anh cũng không có bất cứ hành động nào. Vì giờ đây cô không còn đủ sức để chống cự nữa rồi. Lời nói không cầu khẩn cũng không yếu đuối chỉ là có vài phần mệt mỏi, vài phần buông bỏ.

- Anh à. Cô ta đã muốn đi anh còn giữ cô ta lại làm gì chứ? Em thực sự không thích cô ta chút nào đặc biệt là ở gần chúng ta. - Liễu Nhiên khoác tay anh về phía nệm.

- Di Sáu. Đưa cô ta đi, làm theo những gì tôi dặn. - Anh trầm mặc ra lệnh cho Di Sáu rồi bước lên thư phòng.

Di Sáu đưa cô tới nhà tắm để cô tắm rửa sạch sẽ, thay bộ y phục mới, bộ y phục màu trắng khá sexy, bó sát tôn lên 3 vòng của cô. Người khác nhìn vào thực sự bị cuốn hút.

Di Sáu đưa cô tới nhà ăn. Kêu người làm mang thức ăn lên cho cô. Nhìn cô tiều tụy vậy người làm trong nhà không khỏi thương xót cho cô. Ai cũng ngạc nhiên về thái độ của Mạc Hàn đối với cô.

- Cậu chủ nhỏ... chúng tôi xin lỗi vì chẳng giúp gì được cho cô. Chúng tôi... - Di Sáu rơm rớm nước mắt nhìn cô mà không khỏi đau lòng.

- Di Sáu. Con biết mà. Con biết tấm lòng của mọi người. Đừng buồn. Con không sao cả. Chỉ là... Di Sáu à, đi có biết Mạc Hàn định đưa con đi đâu không? - Cô nắm lấy tay Di Sáu về cầu khẩn.

- Cậu chủ nhỏ, tôi không biết nữa. Chỉ là sáng sớm mai cậu chủ sẽ bay qua Pháp để bàn về dự án của công ty. Tôi nghĩ cậu ấy sẽ mang cô theo.

"Bay qua Pháp. Anh ta lại muốn làm gì nữa chứ" - Trong đầu cô hiện lên muôn vàn dấu chấm hỏi về việc Mạc Hàn định làm sắp tới với cô. Trong lòng bất an, cô nhờ Di Sáu gọi tới một số điện thoại có ghi trong một mảnh giấy.

- Alo, Xuyên Nhãn Lâm... - Cô còn chưa kịp nói thêm gì thì Mạc Hàn từ đằng sau cướp lấy điện thoại trên tay cô đáp mạnh xuống đất.

Sở Thanh sợ hãi lùi về sau không may trượt chân xuống đất, chiếc váy vì mắc vào cạnh bàn mà rách toạc một đường từ bắp đùi tới ngang hông, lộ ra phần chân nà của cô.

Mạc Hàn bước tới, cúi xuống sát cô, hơi men phả ra nồng nặc từ người anh, anh vừa uống rượu định xuống nhà lấy chút đồ lại thấy cô với bộ đồ bó sát này lại nổi lên chút dục vọng đen tối. Cơ thể nam nhân bấy lâu chưa giải tỏa dù bên cạnh không ít nữ nhân nguyện dâng hiến nhưng mỗi lần chạm vào lại có cảm giác vô cùng chán ghét, nhưng khi thấy cô trong đầu lại không ngừng hiện ra những hình ảnh hoan ái của hai người trước đây, dục vọng khó kiềm chế liền muốn chiếm đoạt thân thể cô.

- Chưa gì đã muốn quyến rũ tôi? - Giọng nói khàn khàn cùng dục vọng đang dâng lên, anh nhìn cô, vuốt nhẹ đùi cô.

Bạn đang đọc truyện *Những Mảnh Vỡ* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 22: Trả thù

- Chưa gì đã muốn quyến rũ tôi? - Giọng nói khàn khàn cùng dục vọng đang dâng lên, anh nhìn cô, vuốt nhẹ đùi cô.

Ánh mắt thâm trầm mang theo cả hỏa dục. Đôi bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve từng tác da thịt non mềm của Sở Thanh.

- Tránh ra. Anh muốn làm gì? - Sở Thanh sợ hãi đẩy tay Mạc Hàn ra. Tránh né sự đụng chạm cơ thể của anh. Nhưng càng tránh anh càng thích thú. Cúi sát xuống người cô, hít hà một mùi hương quen thuộc. Lâu nay anh mới cảm nhận lại được. Cảm giác cực kì thoải mái.

- Cô đang chơi trò mèo vờn chuột với tôi sao?... Được Mạc Hàn này sẽ chiều cô. - Anh nói rồi đưa cô lên phòng ngủ mặc cô dẫy dụa, van xin anh buông tha.

- Cô từ bao giờ lại ồn ào như vậy hả. Cầm miệng lại ngay cho tôi. Bỗng không, đêm nay cô sẽ chết ở trên giường đấy. - Mạc Hàn cười tà uy hiếp cô. Sở Thanh hai hàng lệ rơi xuống ướt đầm cả vai áo anh.

Trước đây khác. Bây giờ... có muốn cô cũng chẳng thể giao thân thể này cho tên cầm thù như anh dày vò. Cả một cổ đau thương dâng lên trong lòng. Từng chút từng chút dày xéo tâm can người con gái nhỏ bé này.

- Tôi xin anh mà. Tôi còn chưa đủ thâm sao? - Sở Thanh sợ hãi, tay túm chặt vạt áo anh. Cô quá đau không rồi. Không mong nhận thêm gì từ anh, chỉ mong anh - Mạc Hàn buông tha cho cô một lần.

- Chưa... chừng nhiên là chưa lắm. Những gì cô nhận được không bằng một phần gia tộc cô gây ra cho mẹ tôi đâu. - Mạc Hàn thản nhiên nói rồi cười lớn. Cười lên như một tên điên bệnh hoạn. Bàn chân vẫn bước từng bước lên phòng ngủ. Đưa cô vào phòng rồi khóa cửa lại.

Cô thấy anh như vậy càng sợ hãi. Anh nói vậy nghĩ là sao? Rồi từng biểu hiện và thái độ khác thường kia khiến cô càng thêm hoài nghi về gia tộc thất lạc của mình.

- Mạc Hàn. Tôi không biết gia tộc gì đó mà anh nói tôi đã làm gì Mạc phu nhân. Càng không biết mối liên can giữa tôi và gia tộc đó. Chuyện là của nhiều năm về trước. Giờ anh tìm tôi báo thù liệu thay đổi được gì sao? - Cô không còn trầm ngâm, không còn tuyệt vọng. Ít nhất cô còn có thể biết mình cần làm gì lúc này. Nên khuyên nhủ anh ta. Đúng vậy, giờ đây chỉ có khuyên nhủ anh ta mới là giải pháp tốt nhất. Biết đâu anh ta động lòng mà tha cho cái mạng nhỏ này của cô. Im lặng hay phản kháng bây giờ chỉ có phản tác dụng, có khi cô chết lúc nào không hay.

Cô còn mẹ cơ mà, phải tìm mẹ, không để mẹ cô phải chịu bất kì tổn thương nào.

- Cô thì biết gì. Gia tộc cô còn không phải vì cô, vì năm đó mẹ tôi bị vụ oan đáng họa hại cô liệt nửa người, phải chịu hình phạt của gia tộc đó. Mẹ tôi chỉ là người làm công ở đó, làm sao có thể chống lại cả một gia tộc uy quyền như Thiên Tuế Lăng. Ngâm ngùi nhin nhục suốt hơn 5 năm trời, chịu biết bao hình phạt dã man, tàn nhẫn của các người, chết trong oan uổng. Cô nghĩ chuyện này không do cô thì do ai? Tất cả là tại cô. Cô là lí do tại sao mẹ tôi phải chết. - Mạc Hàn tức giận gầm lên. Bao nhiêu căm thù cùng chán ghét dồn lên người cô. Bây giờ anh như muốn sẽ xác cô ra thành trăm ngàn mảnh.

Cô sợ hãi lùi lại vài bước, tuy không thấy được anh lúc này nhưng cô có thể cảm nhận được cơn cuồng nộ của anh. Cố gắng trấn an bản thân để có thể thuyết phục tên ác ma kia.

- Mạc Hàn chắc anh nhầm rồi. Mạc phu nhân sao có thể vì tôi mà chết oan được. Hơn nữa tôi cũng không biết Thiên Tuế Lăng gì gì đó. Tôi cũng chưa từng bị liệt nửa người hay thương tích nặng nề gì cả. - Sở Thanh cố gắng giải thích cho Mạc Hàn hiểu. Nhưng cô càng giải thích anh càng không muốn nghe.

- Cầm miệng. Cô đừng cố biện minh nữa. Mẹ tôi năm ấy bị gia tộc các người dày vò bao nhiêu thì cô - người thừa kế của Thiên Tuế Lăng nhất định phải chịu gặp nạn lần. - Anh nói rồi lao tới như con dã thú đói khát.

Anh đè cô xuống giường, mạnh bạo xé toạc chiếc váy của cô, từng chút từng chút chiếm đoạt cơ thể cô, thỏa mãn dục vọng bấy lâu kìm nén của mình. Cô chỉ biết im lặng, ban đầu có chút phản kháng nhưng trong lòng lại cảm thấy có gì đó chưa xót cùng thương hại. Cô không ngờ anh vì mẹ mình có thể làm tất cả. Nhưng có phải anh đã đi sai đường rồi không?

Bạn đang đọc truyện *Những Mảnh Vụn Vỡ* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 23: Triền miên

Mạc Hàn thân thể cường tráng phía trên cô giữ chặt hai tay trên đỉnh đầu. Bộ váy body bị vứt ngổn ngang dưới đất cùng chiếc áo sơ mi của anh. Thân hình nóng bỏng phía dưới không ngừng chống cự.

- Sao vậy? Không phải rất thích sao? Không phải rất muốn được tôi yêu thương thân thể sao? - Mạc Hàn mơ hồ trong hơi men nói ra những lời đầy dụ hoặc.

- Không muốn. Tôi không muốn gì hết. Chỉ cần anh thả tôi ra. - Sở Thanh ra sức chống cự. Hai chân khép chặt, lại bị anh dùng đầu gối tách ra.

- Suyttttt... - Âm thanh vang vọng kéo dài trong căn phòng tràn ngập mùi hoặc, đầy ái muội.

- Không hề... cô không thấy thân thể cô đang rất muốn ấy sao? - Anh biến thái liếm nhẹ vành tai cô. Chuyển xuống cắn mút đôi môi đỏ mọng. Từng chút, từng chút chiếm đoạt tiện nghi của cô. Sở Thanh rất muốn cắn. Muốn cắn cho anh một cái để anh tỉnh táo.

Bỗng dừng lại biến thành bộ dạng này. Nghĩ là làm, lợi dụng lúc anh đang triền miên hôn đắm đôi môi cô, Sở Thanh liền cắn cho anh một ngụm tưa ra chút máu tươi. Mạc Hàn nhăn mày rên một tiếng. Cô lại dám cắn anh. Thật không biết điều. Đã vậy anh lại càng muốn trêu đùa cô.

Hôn môi không được thì ta hôn chỗ khác. Anh từng chút từng chút cắn mút lấy cổ trắng ngần, thơm tho của Sở Thanh. Mùi hương này thật dễ chịu.

Áo lót của cô bị anh cời phẳng vát xuống đất. Đôi gò bồng vươn cao dưới ánh đèn ngủ mờ mờ, nhấp nhô theo từng nhịp thở đang dần biến đổi của Sở Thanh.

- Dừng... Dừng... lại đi... mà - Từng nhịp thở, hô hấp của cô dần nặng nề. Cái nóng của hòa dục đang dần thiêu đốt cơ thể cô. Cả căn phòng ngập tràn mùi tình ái. Từng chút va chạm da thịt của hai người.

- Không dừng - Anh nói một lời liền cúi xuống gặm nhấm đôi bồng đào của cô. Bên kia lại tận tình được xoa nắn, yêu thương.

Sở Thanh hô hấp càng trở nên nặng nề hơn. Phần hạ thân ngứa ngáy khó chịu, trăm ngàn lần đang muốn nổ tung. Thân thể cô chạm nhẹ liền có cảm giác, lại được Mạc Hàn tận tình chăm sóc liền kích thích mạnh mẽ hơn.

- Khó... ừm...a... khó chịu quá... - Triền miên trong hoan ái, cô quên mất mình là ai, mình cần làm gì. Chút lý trí cuối cùng cũng không còn để ngăn lại hành động đang dần tiếp nhận anh của cơ thể.

- Chưa gì đã muốn?... - Mạc Hàn thở nhẹ vào tai cô, hơi thở cũng chẳng còn chút bình tĩnh, rất gấp, rất nặng nề. Một lời nói ra như châm ngòi cho hòa dục trong người cô cũng như của anh. Bàn tay tận tình xoa nắn vuốt ve thân thể cô từ trên xuống dưới.

- Không... ừm... tôi không muốn... ừm... ừm... a - Mỗi cái đụng chạm của anh trên cơ thể cô lại khiến cô không kiểm soát nổi mà rên lên một tiếng.

- Nói dối... cơ thể cô đang trả lời kia. Đang phản đối lại cô đó. Không muốn tại sao lại rên như vậy. Cố tình câu dẫn tôi sao? Còn... hạ thân cũng rất ướt. - Mạc Hàn một lời lại một lời kích thích cô tới tột cùng. Lại lưu manh nhìn xuống hạ thân cô, quần lót đã ướt đẫm một mảng. Đầu gối lại nhẹ nhàng ma sát bên ngoài càng khiến cô thêm điên cuồng. Hai tay trên người anh mà nắm chặt. Thực sự là đang bóng rục, thiêu đốt.

- Nói xem... có muốn tôi một lần lại một lần yêu thương thân thể cô? - Mạc Hàn cũng không khá hơn Sở Thanh là bao. Cơ thể cũng phản ứng mãnh liệt với lợi kích thích mà cô vô tình truyền tới cho anh.

Hạ thân sớm đã căng cứng, từng chút lớn thêm một vòng, rất muốn giải tỏa.

- Không muốn... ừm... a trăm vạn lần... ừm... cũng không muốn. - Cô trật vật trong cơn kích tình. Dù có khó chịu thế nào vẫn không muốn khuất phục trước con thú dữ trên người mình.

- Nhưng tôi muốn. Cô lại không có quyền lựa chọn. - Mạc Hàn cố kìm chế bản thân. Bây giờ chỉ cần cô nói muốn anh lập tức ăn trọn cô không để dư lại dù một chút.

- Nói muốn tôi. Lập tức cho cô thỏa mãn. - Mạc Hàn trên cơ thể cô mà kích thích mạnh mẽ dục vòng của Sở Thanh. Cả người vặn vẹo khó chịu, cười cũng không được mà khóc cũng không xong. Tâm trí cô bây giờ hoàn toàn bị bóp nát chỉ còn dục vọng lấn chiếm, mơ hồ trong cơn mê man nói nhỏ:

- Tôi... muốn... ừm.m

Mạc Hàn thỏa mãn, khoe môi cong lên một nụ cười. Liền chọc ghẹo cô thêm một chút:

- Nói lớn một chút. Tôi chưa nghe rõ.

- Ummmm... Tôi muốn... làm ơn... khó ừm... khó chịu quá... ừm a... - Sở Thanh thêm một lần bị anh dụ dỗ.

- Thấy không.... như vậy mới ngoan... - Anh cười đắc ý liền đem thân thể cô thỏa mãn lửa dục trong người. Cả hai cứ vậy triền miên trong căn phòng đầy mùi hương tình ái.

Bạn đang đọc truyện *Những Mảnh Vụn Vỡ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).